

Sanja Pilić
HOĆU I JA!

Biblioteka MRAVAC

KNJIGA DVADESET DEVET

Urednik
ZORAN MALJKOVIĆ

Ilustrirao
DARKO KREČ

Nakladnik
MOZAIK KNJIGA d.o.o., Zagreb
Za nakladnika Marijan Grošelj

Grafički urednik Lovro Rebić
Oblikovanje naslovnice Fadil Vejzović
Korektor Srđan Boban

Tisak Grafički zavod Hrvatske, Zagreb, 2004.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ovoga izdanja ne smije se, ni u cijelosti ni djelomično, reproducirati, pohraniti ili prenositi ni u kojem elektronskom obliku, mehaničkim fotokopiranjem, snimanjem ili drugačije bez vlasnikova prethodnog dopuštenja.

Sanja Pilić

HOĆU I JA!

Mozaik knjiga

21303

i
pil
L

Knjižnica »V. M*n

LJETO ZOVE

Vidim loptu, a ne vidim knjigu.

Znači, došlo je ljeto.

Vidim slastičarnicu, a ne vidim školu.

Ljeto zove.

Bicikl mi namiguje, koturaljke plaze jezik, školsko igralište nagovara na nogomet, sladoledi izazivaju, djevojčice se smiješe — a ja bih trebao učiti.

Apsolutno nemoguće.

Ujak Slavek slavi rođendan, djedica ide na pecanje, moja starija sestra Hana sjedi u kafiću na Cvjetnom trgu i pije kavu. Onda sjedi u slastičarnici u Bogovićevoj i pije čaj. Zatim sjedi u kafiću u Gajevoj i pije kavu s mlijekom.

Hana studira. Uopće nemam pojma što to znači, ali je super. Jedva čekam da postanem student.

Na žalost, još sam uvijek učenik.

Proganja me lektira, domaće zadaće, testovi, izvanškolske aktivnosti, točnost, disciplina i uopće ne znam za sebe.

Baka šeće po Zrinjercu, mama je uzela godišnji odmor, a tata je na službenom putu. Poslao je razglednice iz Dubrovnika, Splita i Zadra.

Jedino sam ja u učionici ili u sobi s nosom iznad knjige.

Kakva je to pravda, pitam se.

Prvo učenje, a onda zabava — objašnjava mi teta Leonora, slikarica. Ona po čitave dane slika nekakve slike i to smatra ozbiljnim poslom. Nema pojma o jednadžbama i četinjačama. Ah, život je težak, osobito ljeti...

Na svu sreću uskoro će praznici!

E, onda će doći mojih pet minuta slave!

Ma, kakvih pet minuta! Dva i pol mjeseca uživanja! I ne bunim se. Zaslužio sam odmor.

Ljeto zove.

Bacit ću mu se u zagrljaj. I bit ćemo najbolji prijatelji!

HOĆU I JA

Škola je završila!

Spremamo se na ljetovanje.

Putujemo u našu vikendicu na moru. Moj mali brat, naravno, ide s nama. S obzirom da sam već odrastao, od igračaka mogu ponijeti tri autića, tri knjige (hvala lijepa!), *game bog* i igrice, loptu (običnu). Mama kaže da je odmor za odmaranje i da ne trebamo napuniti auto svim i svačim.

Ta odredba se ne odnosi na maloga brata. On urla i plače najkrupnijim suzama ukoliko na put ne nosimo:

kanticu i lopaticu s priborom za
pravljenje kolača u pijesku
medvjedića Srećka i slona Tomu
gumenu žirafu
slikovnicu koja pjeva
slikovnicu koja pliva
kocke drvene stare
kocke drvene nove
plastičnoga Pokemona
autiće (osam komada)
lego kocke velike
posebnu dekiću s bubamarama
mamine potrgane sunčane nao-
čale

kolut za plivanje
čamčić za napuhavanje
izgrizenu tenisku loptu.

Mislim da braco pretjeruje, a kad ja mislim da pretjeruje, drugi misle da sam ljubomoran. A to nije istina, molit ću lijepo!

Ja uopće nisam ljubomoran! Uopće! Najuopćenije! Ne ljubomoran sam totalno. Hoću samo da i ja nosim svoje igračke na more:

kompjutor s igricama
Napoleonovu vojsku i makete
teniski reket
koturaljke
bicikl
kompletnu seriju stripa *Alan Ford*.

To bi bilo to! Skromno i potrebno za ljetovanje!

Mislim da sam u pravu, nisam li?

Ako može braco, mogu i ja. Hm, ali ja ne znam plakati tako krupnim suzama, a i urlanje mi ne pristoji jer sam odrastao.

Buuuuuuu! Buuuuuuu!

Netko je rekao da sam ljubomoran. Oh, pa što vam pada na pamet?!

RIBICE I KNJIGICE

Crn sam kao crnac. Dva mjeseca ljetovanja — i evo me opet u Zagrebu. Hodam ulicom, pfuj, kakav je to zrak, molim fino? Automobilske pare ulaze mi u nos i grlo. Kha, kha, kha. Kupujem s mamom školske knjige, odjeven od glave do pete, noseći kišobran u ruci...

— More, gdje si? — cvilim.

— Sunce, zašto ne rastjeruješ oblake? — pitam. — Ili smog?

— Ribice, valovi, pjeskovite plaže, cvrčci, što se dogodilo? — cmizdrim. I razmišljam. Kako ću jadan preživjeti školu? Mama je kupila dvadeset knjiga, trideset bilježnica, čak i komplet lektire.

Što me čeka?

Štreberaj!

A ja bih se valjuškao u valovima, loptao, spuštao se niz vodeni tobogan, skupljao školjke, promatrao brodove, jeo goleme porcije sladoleda, čitao stripove u hladu, sa šjor Stipom išao u ribe, družio se s Ivanom i Zoranom, ležao na ležaljci i kroz sunčane naočale promatrao, hm, djevojčice...

Vučem se k'o prebijeni mačak. Mama je sva poletna, kao da ona kreće u školu i još tvrdi da je to najljepša stvar na svijetu. Posebno razdoblje vrijedno svake pozornosti, veselja i sreće. U nastu-

pu razdraganosti gotovo je kupila ružičastu “trokatnu” pernicu s nacrtanom Barbikom. Ovakav žalostan jedva sam primijetio što se događa. Mama je također tvrdila da su bilježnice s psićima, leptirićima i bubamarama vrlo lijepe i ekološke. Uh! Morao sam se izboriti za bilježnice s nogometašima, raketama, bolidima i automobilima. Ipak, dobio sam i dvije s medvjedićima koji sjede na panju. Grozno!

Pretužan, izašao sam iz knjižare.

Mama je sva ozarena izašla iz knjižare. Ruke su nam bile pune. Počela je padati kiša. Otvorio sam kišobran i pomislio na sunce, galebove, pizzu na plaži i skakanje s molića...

Melisa je prošla pokraj mene, jedva sam je prepoznao.

Bila je crna kao crnica.

— Baš super što počinje škola — rekla je u prolazu. — Jedva sam čekala da ljeto završi. Vidimo se.

— Vidimo se — promućao sam. Primijetio sam da se Melisa vrlo prozgodnila. Srce mi je zatreperilo...

— Prestani sanjariti o moru i miči se — rekla je mama. — Stojiš nasred pločnika k'o magarac. Požurimo kući.

Požurio sam.

Kiša je padala.

Pomislio sam da početak škole i nije tako tragičan događaj. Ne znam zašto sam to pomislio.

Više me nisu smetale ni mokre cipele, ni teške vrećice...

Odjednom ništa me više nije smetalo.

A zašto?

Pojma nemam!

POSLIJE KIŠE DOLAZI SUNCE

Kiša pada.

To nije pravedno.

Još jučer sam se kupao, bućkao, namakao i ronio u moru. Glumio morskog psa s perajicama. Spavao do podneva, televiziju gledao do ponoći. Davio se u crtićima i sladoledima svih vrsta. Družio se s Antom, Perom, Zvezdanom, Matijom, Stipicom. Bio najzgodniji dječak na plaži. Lovio ribe.

Odjednom kišurina.

Škola.

Domaća zadaća.

Buđenje u ranu zoru.

Doručak.

Raspored sati.

Knjige.

Bilježnice.

Urednost.

Ocjene.

Puf! Puf! Sve to upalo baš u moj život. Što sam skrivio? Zašto ja? Moram li učiti?

Kaže mama da moram. Bit ću pametniji.

I sad sam pametan.

Mama se smije.

Njoj je sve smiješno. Priviknut ćeš se, kaže.

Gledanije sumnjičavo. Ipak, nikad me nije prevarila. Možda ima nečeg dobrog u jeseni, kiši, početku školske godine...

Vidjet ćemo.

Hm, znam što ću. Umjesto riba, lovit ću pe-tice. I umjesto morskog psa, bit ću odlikaš. I umje-sto najzgodnijeg dečka na plaži, bit ću najpamet-niji dečko u razredu.

Dobro sam se sjetio.

A glupa kiša neka samo pada.

- Uzet ću kišobran, isplaziti joj jezik i sačekati da se pojavi sunce.

Poslije kiše dolazi sunce, a poslije ljetovanja škola.

Zapravo, to i nije tako loše, zar ne?

ZAR BAS MORAM U ŠKOLU?

Došla sam s mora.

Crna sam kao crnkinja. A kosa mi je plava. I
sva sam još morska. Morskozaljubijena, zapletena
u ribarske mreže, začarana jednim Ivanom iz Rovi-
nja.

Jednim Markom iz Splita.

Hm, i jednim Kristijanom iz Pule.

Ups!

Nisam to smjela priznati. Trebam glumiti
pristojnu djevojčicu, počinje škola, a meni se nee-
eee ideeeee u školu.

Neeeee ideeeee!

Otišla sam teti doktorici sama samcata i
rekla da bih uzela bolovanje. Moja mama često
uzima bolovanje i onda hoda po stanu u najgroz-
nijim kućnim haljinama, posprema, poziva goste i
potajno piše pjesme. Telefonira. Kad je netko na-
zove namješta iznemogli glas i izmišlja da ima
temperaturu i da je bole kosti. Zaključim li da
laže, objašnjava mi kako je umorna od života, a bi-
ti umoran je bolest.

Teti doktorici objasnila sam da sam umorna
od škole koja još nije ni počela, a da sam totalno
neumorna od ljeta.

Zatim sam joj priznala da sam zaljubljena, a čula sam da se i to smatra bolešću pa sam je zamolila bolovanje od desetak dana.

Teta doktorica je razrogačila oči, otvorila usta i uzdahnula:

— Oh! Ah! Uh! Što vama djeci pada na pamet? Ti si jednostavno predugo bila na moru. Nedostaje ti disciplina. Zdrava si kao dren, hm, iako bi mogla biti nešto deblja...

— Deblja?

. — Da. Mogu ti dati lijek za pojačavanje teka.

— Hvala, ne bih. Možda bih trebala uzeti neki lijek za početak školske godine, da mi škola ne bude baš teška, iako je teško da mi ne bude teško u školi. Znete li koliko mi moramo učiti?

— Znam — rekla je doktorica.

Počele smo pričati o životu, obvezama, domaćim zadaćama, radnom vremenu. Rekla sam joj kako je Marko pametan, Ivan zgodan, a Kristijan igra dobro nogomet. Doktorica se nasmijala.

— Mislim da ti treba lijek protiv zaljubljenosti.

— Da? Ne slažem se — odgovorila sam. — Radije ću ići u školu. I pod odmorom čitati ljubavne poruke na mobitelu. Misliti na more...

— Može i tako — rekla je doktorica.

Izašla sam iz ordinacije. Ah, škola, pomislila sam, nisam je uspjela izbjeći. Ali, nema veze. Zoran, Miroslav i Zvonko baš su zgodni dečki! Kad

sam već tako zaljubljiva, mogla bih se i u njih zaljubiti. Zašto da mi jesen bude tužnija od ljeta, recite mi?

Recite!

Zašto bi mi rujan trebao biti jesenski, kišovit i sav u rasporedu sati? Ne znate? Naravno. Pa dobro, kad već nisam uspjela dobiti bolovanje, uzet ću uživanje! Uživat ću u svemu!

Pih! Ipak sam ja jača od godišnjih doba i školskih programa, zar ne?

VOLIM LI ŠKOLU?

Praznici su završili i eto me opet u klupi.

Klupa me hoće poklopiti, školska tabla, učiteljica, učionica i teta podvornica.

Proganjaju me.

Smiješe se. Sretni su. Učiteljica blista od veselja, ravnateljica škole mi namiguje, nastavnik tjelesnog veselo pozdravlja, teta kuharica domahuje i svi su radosni. Najradosniji na svijetu.

— Počela je škola! Napokon. Sigurno se veseliš...

Oh, pa ne baš! Skrivam taj odgovor kao zmi-ja noge (rekla bi moja baka). Ne mogu im pokvariti veselje, ali tužan sam kao pas (rekla bi moja teta). Čim pomislim na školu umoran sam kao crnac (zaključio bi moj prijatelj Lorens, crnac). Radije bih proučavao zrikavce, češere, slanost mora, razvedenost kopna, zalaske sunca, valove i buru. Sladolede u kornetu i čašici. Proučavao bih koliko mogu izdržati plutajući u vodi, koliko pizza mogu pojesti u mjesec dana i zašto je Lena tako slatka kad nosi pletenice.

— Divno. Školsko doba je najljepše — tata će sjetno. — Volio sam ići u školu i bio sam odlikaš.

Pretvaram se da mi je to vrlo zanimljivo. Tata s peticama. Normalni tate bježali su s nastave,

svirali na travci i hvatali žabe, a moj tatulino je sjedio u prvoj klupi i pobožno slušao učiteljicu.

Svašta mi je napričao. Mama mu se pridružila. Ona je svirala glasovir i pjevala u zboru.

Slušam i kimam glavom. Buljim u svoju novu torbu i nove tenisice. Pa, dobro! Valjda ima nešto istine u njihovim riječima.

Pokušat ću školu sagledati njihovim očima.

Joj, teško mi ide.

Vrlo teško.

Jedan, dva, tri! *Matematika je sjajna, hrvatski zanimljiv, prirodu i društvo ne smijem propustiti!*

Dum! Kao da me netko udario knjigom po glavi. Jedva sam to odglumio... Pokušat ću ponovno. Moja mama je glumica i ponekad se, učeći ulogu, pretvara u neku drugu osobu.

Pokušat ću ponovno.

Škola je bajna, učenički život je lijep, a ja sam najbolji u razredu.

Pljas!

Kao da me netko polio hladnom vodom.

Idem ispočetka.

Volim školu!

Ah, nisam to loše izgovorio.

Volim školu!

Dobro mi je krenulo. Moram naglavačke izbaciti ljetovanje iz glave. Ma, uspjeh ću. Neće mene glava zezati.

Volim školu!

Hm, nije loše. Već sam nekako uvjerljiviji.
Zaboravit ću na more, brodiće i školjkice...

Do polugodišta sigurno! (Ipak držite mi fige
za sreću, rekao bi stric Pero.)

KIŠA PADA, LJUBAV RASTE

Kiša obično pada subotom i nedjeljom, zatim kad sa školom trebam ići na Sljeme ili u Stubičke toplice — to sam već odavno zaključio. Uopće ne moram učiti o monsunima, ciklonama, anticiklonama, reumi, artritisu, pticama što nisko lete uoči pljuska i slično. Kad se s dečkima dogovorim za nogač ili košarku na Salati sasvim je sigurno da će nas omesti grmljavina, tuča ili barem snijeg. Kao da se sve uroti čim promolim nos iz kuće. Mislim da se mama dogovorila s nekim kišotehničarom koji pritišće raznoraznu dugmad s vodama svih vrsta. Ponekad se dogodi da samo pomislim na skitnju po kvartu — i već vidim kapljice kiše kako klize po prozorskom staklu. Stoje najgore, sunce obvezno šija kad sam u školi, zatim u gostima kod dosadne tete Elizabete ili na satovima violine. Mislim da ima osobno nešto protiv mene, jer čim iziđem na ulicu, ono se skriva. Međutim, prekjučer, dok sam sav mokar jurio kući (kiša je počela sipiti tek što sam navukao koturaljke na noge u parku), naletio sam na zgodnu djevojčicu duge crne kose i skoro je srušio. U međuvremenu, potop je počeo pa sam djevojčicu pozvao k sebi. Bili smo već mokri kao miševi, a mama je urlala s prozora neka požurimo jer ćemo dobiti upalu

pluća. Djevojčica je pristala, znao sam da stanuje dva ulaza dalje. Nedavno se doselila u moje susjedstvo.

Mama nas je dočekala s ogromnim ručnicima na kojima je pisalo *Adriatic Sea*, a razne su ribe plivale gore-dolje. Čaj je već bio skuhan, a i ja sam se osjećao skuhan. Srce mi je uzbuđeno udaralo, iako više nisam trčao. Znao sam da se nešto posebno događa, ali nisam točno znao što. Odveo sam djevojčicu u svoju sobu pokazati joj novi kompjutor i sličice košarkaša.

— Kako se zoveš? — upitao sam.

— Sunčana — odgovorila je djevojčica.

Zanimemio sam. Kakvo divno ime! Učinilo mi se daje sunce obasjalo sva četiri zida oko mene poput ogromne i jake žarulje. Svjetlost se pojačavala i pojačavala.

— Prekrasno ime — rekao sam glupo.

— Zamisli, kiša je već prestala — rekla je Sunčana.

Prvi put sam pomislio kako obožavam kišu, jesen, molekule i atome vode u svim oblicima. Dok sam nabrojio do tri bio sam zaljubljen od nožnog nokta do neukrotivog uvojka kose iznad čela. Srećom, Sunčana nije ništa skužila, a ja sam glumio pravog muškarca, iako sam se zapravo osjećao kao da me netko udario mokrom krpom.

Sad kad poznajem Sunčanu mogu sijevati munje i gromovi, a kiša može padati koliko hoće!

BAŠ SAM MALI!

Imam sedam godina i svi mi govore da sam velik!

Velik sam, a to zapravo znači da jednostavno moram:

ustati
spremiti krevet
pisati zadaću
Žučka voditi u šetnju
biti pristojan u gostima
pojesti sve s tanjura
ne gnjaviti tatu.

Uh, a baš bih rado bio mali! Kao kuglica, piknjica, točkica, pahuljica, koštica jabuke, zrnce soli, kockica šećera.

Zašto?

Hm, zato. Čini mi se da me nitko ne voli. Svi čekaju Mašu. Maša je moja sestra i smjestila se u maminu trbuhu. Prvo je bila mala kao točkica, a sad je već, bogme, poput lopte. I cijela obitelj priča o njoj. Neke tete koje nikad nisam vidio telefoniraju i raspituju se za Mašu. Objašnjavaju mi kako sam već velik, pametan, sposoban i samostalan i kako je divno što ću uskoro dobiti krasnu sestricu. Ne znam što je u tome divno!

Moja soba se smanjila otkad je Mašin krevet u njoj. I ormarić. I veliki plišani medvjed. Bojim se

da će se i mamina i tatina ljubav prema meni smanjiti kao ta soba! Uh. Strah me je! Zapravo ja sam mali! A nitko to ne kuži.

Mama je rekla da se ne trebam bojati.

— Ljubav će narasti — rekla je. — Bit će nas više i ljubav će rasti — ponovila je. — Rodit ću sestricu koja će te voljeti kao što te tata i ja volimo. I bit će nam krasno!

Sumnjičavo sam zavrtio glavom.

— Velik si — rekla je. — Shvatit ćeš.

Otišao sam sa Žučkom u šetnju. Ispričao sam mu sve o svojem strahu, ali on je samo zalajao na sivog goluba. Nije bio raspoložen za priču.

Onda sam, vraćajući se kući, kroz prozor ugledao u vrtu četvero mačića kako se igraju. Naganjali su se po popločanom dijelu vrta, mahali šapicama, preskakivali jedan drugog i gurkali se. Lijepo se slažu, pomislio sam. I vole se, zaključio sam. To me malo utješilo.

— I ja ću se igrati s Mašom, zar ne? — upitao sam mamu.

— Naravno — odgovorila je. Ti ćeš biti njezin veliki brat!

Ah, veliki, pomislio sam. Suđeno mi je, izgleda, biti velik! Otišao sam u sobu i zagrlio Mašina bijelog plišanog medvjeda.

— Ja sam mali, znaš! — rekao sam.

Medvjed je šutio, nije čak ni zalajao. Hm, pa dobro, odrast ću! Kad se već mora...

STO ŽELIM

Sutra mi je rođendan.

Napravio sam popis želja. Želim:

prestati cmizdriti kad me Perica
zafrkava

biti pametan

narasti pet centimetara u slje-
dećoj godini

nove hlače, s džepovima sa stra-
ne

nogometne tenisice

da mamu prestane boljeti glava
svako popodne

da imam svoju sobu

naučiti crtati psa

dresirati zamorca Skvikija da
preskače stepenice u dnevnom borav-
ku

malo više gledati televiziju

svaki dan ručati sladoled

jesti sendviče u krevetu

biti nevidljiv kad u školi ispitu-
ju, a ja nisam naučio gradivo

da Zlatka otkrije kako sam pre-
krasan primjerak ljudske vrste

dobiti puno darova

prejesti se torte

i

smijati se po nekoliko sati dnevno.

Dobro sam to smislio... Neke od tih mojih želja sigurno će se ostvariti... Upravo sam napravio sendvič, ležim u krevetu i mijenjam programe na televiziji... A što će se tek sutra događati?

Rođendan je rođendan! Deset godina je deset godina. A želje postoje da bi se ispunile, zar ne?

Pa, naravnooooooooo...

ROĐENDAN, ROĐENDAN

Mama mijе kupila crvenu ljetnu haljinicu.
Teta Gorana kupila mijе zelenu ljetnu haljinicu.

Baka Zlata iz Koprivnice kupila mijе žutu ljetnu haljinicu.

Strina iz Čakovca kupila mijе plavu ljetnu haljinicu.

Sve sam te haljinice dobila za rođendan.

Baš je neugodno imati rođendan u lipnju! Kako su se samo dogovorile ili bolje rečeno nisu dogovorile? Odrasli su zbilja neorganizirana čeljad.

Prošle sam godine dobila knjige. Šest komada. To je tek bio horor! Dobila sam dva Bilopavlovića, jednog Krilića, jednu Polakicu, izvjesnu gospođu Nostlinger i izvjesnog gospodina Twaina. Pisci na kvadrat — ali što je previše, previše je!

U prvom razredu osnovne dobila sam sedam pernica na kat za drugi razred osnovne: s Mickey Mouseima, leptirićima, srčkima, sa šestarom i bez šestara, s flomasterima u osnovnim bojama do flomastera svih boja.

Za Božić su mi razni ujaci, bake, tete i majmine prijateljice kupili Barbike balerine, studentice, upravo vjenčane, putnice... A za Valentinovo

sam dobila i četiri medvjedića od pliša, ali s različitim šeširićima. Jednom je na trbuhu pisalo "Volim te!". U obliku srca!

Hm, znam da zvuči nezahvalno, ali voljela bih da mi se šira i dalja obitelj dogovori oko darova.

Moj prijatelj Zlatko kaže da ću možda jednom, kad odrastem, postanem pametna, a moji najdraži se obogate, dobiti barem tri automobila!

Dečki obožavaju automobile!

Hm, nije to ni tako loša ideja! Za sada bih radije dobila koturaljke, ali možda bi bilo jednostavnije objasniti što želim i u kojim količinama.

Lijepo je slaviti rođendan i imati darežljive rođake!

Želim da ih i vi imate. A sad idem puhati u svjećice. Što to vidim? Hm, zar me oči ne varaju? Jedna, dvije, tri... pet torti! Ijao! Ijao! Za puhanje će mi trebati pomoć vjetra ili sušila za kosu!

Pfuuuuuuuuuuuuuuu! Pfuuuuuuuuuuuuuuuuu!

Mljac, mljac!

Baš je divno slaviti rođendan!

JA, JA, JA

— Ja sam najpametniji — kaže moj prijatelj Tomica.

— Ja znam najbolje — objašnjava mi tata.

— Ja sam najljepša — tvrdi moja sestra Silva. — U svakom slučaju ljepša sam od Željke, Zlatke i Mirjane.

— Ja pravim najbolju bučnicu u cijelom Zagorju — hvali se baka Micika.

— Ja sam u tvojim godinama bio najbolji učenik u školi — kaže ujak Stanko.

Ups!

A ja?

Što sa mnom? S čime da se hvalim? Oko mene žive sami pametnjakovići, geniji, lumeni, savršenstva i božanstva. Osjećam se kao izmišljotina, suhi list, smeđa pjega, zrnce prašine i mačji kašalj.

Grozno!

Patim i sav sam drhturast, jadnast, cendra-st, blentast i glupast. Tumplast. Uopće se ne snalazim u životu, školi i s curama.

Mina je izjavila Vesni da sam sladak, Vesna nije namignula, a ja sam se zbunio.

Čista sam zbunjola, što nije pohvalno. I srce mi lupa bim-bom, a katkad i zastane kad vidim Minu.

Pogreška sam u evoluciji, glavni nesposob-
njaković na tjelesnom.

Zrno tanko.

Ma, dobro!

Ali to sam ja.

Poseban po tome što nisam poseban, ni naj-
bolji, ni najljepši, ni najpametniji. Hm, ali sam
simpatičan.

Zar nisam?

Ja sam simpatičan! Zbilja, kad bolje razmis-
lim, vrlo sam simpatičan. A kad još bolje razmis-
lim, nekako sam i duhovit. I ukoliko još više raz-
mislím onda sam i zanimljiv. Blago meni. Ja sam
ja, Štefek!

Nije to ni tako malo, he, he...

PRIJATELJI(CE)

Imam prijateljicu Doricu. Ona mi je vrlo dobra prijateljica. Na nju mogu računati kad sam:

bolesna
dosadna
posvađana s mamom
nesretno zaljubljena
osjetljiva
cendrasta
nespretna.

Imam prijateljicu Zoricu. Ona mi je napola dobra prijateljica. S njom se mogu družiti kad sam:

vesela
pametna
dobra u školi
sretno zaljubljena
bezbrizna
najbolja u igranju graničara.

Ponekad razmišljam kako je život čudan. I kako sam našla prijateljice sličnih imena, a različite... Danas sam, na primjer, tužna. Kiša pada, moj brat Kiki ima anginu i osjećam se bezveze.

Dorici mogu priznati da sam bezveze i ona će me utješiti.

Zorici ne smijem priznati da sam bezveze, jer će reći da joj dosađujem.

Što da radim?

Ne želim više razmišljati o prijateljstvu. Uzet ću slikovnicu *Tri prašćića* i Kikiju pročitati priču.

Kiki će se smijati kad budem glumila vuka.
(Usprkos angini.)

Kiki će se smijati kad budem glumila prašćiće. Grok! Grok! (Usprkos temperaturi.)

I bit ćemo najbolji prijatelji.

A to nije malo!

SKASKA

Moj je tata kupio novi automobil.

Zove se Picasso, po jednom slikaru. Kupio ga je na kredit. U automobil su ugrađeni zračni jastuci, i sav je elektronski. Prostran, sivoljubičast.

Mama je izjavila da ćemo odsad mnogo putovati. I Skaska će putovati s nama, jer napokon imamo mjesta za njega. Skaska je pas. Muški. Najbolji na svijetu. Njemački ptičar. Smeđi, s bijelim pjegama. Sad će se odmarati u prtljažnom dijelu i neće nam više dah tati za vratom.

— Skaska? Kakvo je to ime? — pita me Pero.

— Skaska na ruskom jeziku znači bajka. Moja prabaka, podrijetlom Ruskinja, pričala je bajke mojoj mami, a mama ih je nastavila pričati meni... U sjećanje na baku, nazvali smo ga Skaska. I, zbilja, sasvim je bajkovit!

Pero i ja smo najbolji prijatelji. Katkad zajedno šecemo sa Skaskom. Ma, što, šecemo! Skaska trči, a mi se pravimo da to nije naš pas. On upada u razne kafiće, gostionice, veže, ulaze i stubišta. Trčkara po Dolcu, zatim niz Radićevu i Tkalčićevu ulicu. Na tržnici ulazi u ribarnicu, u mesnicu, umiljava se kumicama koje prodaju povrće. Jede sve: od lubenica do sladoleda, od salate do čokolade. Sasvim je poseban.

Na Trgu bana Jelačića rastjeruje golubove. Više ih ne hvata, na svu sreću, već glumi gradskog psa. Pokušava se naučiti dobrom ponašanju, prilagoditi društvu. Istina, to mu teško pada. Žao mi gaje voditi na uzici, ali često puta moram. On tada pogne glavu. Nedostaje mu sloboda pokreta pa je nesretan.

— Ja nisam pudlica — šapće. — Ja nisam pudlica — ponavlja.

— Znam — odgovaram.

— Kad ćemo ići na Sljeme? — pita.

— Nemam pojma. Moram učiti. Ni život nas ljudi nije jednostavan.

— Dobro, dobro — pomirljiv je.

Volim Skasku! Zato sam i sretan zbog novog automobila! Kako ćemo tek sad putovati! Sve u šesnaest! Imamo mjesta i za spavanje, ako treba. Sivoljubičasta kuća na kotačima! S približavanjem ljeta i u meni se javlja želja za lutanjem.

Hm, psi i ljudi zaista imaju sličnosti!

Ne volimo biti na lancu, ali moramo. Barem ponekad. Što se može! Idem sad kući!

Vau, vau, oprostite, pa-pa, prijatelji moji!

ŽIVOT JE LIJEP

Ležim i smijem se.
Imam nove hlače, novu frizuru.
Osjećam se kao mislilac i genij. Odrastao
sam.
Prošli su praznici. Pocrnio sam i izgledam
fantastično.
Naučio sam skakati na glavu (u more).
Voziti koturaljke.
Izgovarati trideset dvije nove engleske riječi,
a da ne zvuči kao da sam došao iz prašume.
Skuhati juhu od gljiva iz vrećice.
Nevjerojatno sam se propametio.
Strašno sam zadovoljan.
Zaljubljen sam u Ivu.
Iva je zaljubljena u mene.
Zemlja je prekrasno mjesto za život.
Život je lijep.
Škola počinje.
Jedva čekam.
Mislite da sam lud?
Ne, ja sam samo sretan, jer sam ja —ja.
Matko zvan Miki, dječak iz susjedstva.

MALA ŠALA

— Voliš li me? — upitala me Stela.

— Hm, hm — zahmukao sam. — To se ne govori.

— A zašto?

— Nije u modi.

— Nije moderno?

— Da — potvrdio sam.

— Šteta — rekla je Stela. — Mislim daje lijepo kad se ljudi vole. Dječaci i djevojčice. Ja i ti, na primjer. Moj stric glumac rekao mi je daje najteže odglumiti ljubavnu scenu... Zamisli, teško je izgovarati ljubavne rečenice, to mi je rekao...

— Eto, vidiš!

— Glupo. O čemu ćemo onda pričati?

— O filmovima, novim modelima mobitela, školi, o susjedu Joži koji je jučer igrao nogomet i iščašio nogu...

— Prilično dosadno.

— Kompjutorskim igricama, o tvom zamorcucijem su u ambulanti za životinje odrezali nokte...

— Zaspao ću. Zapravo, postao si mi dosadan!

— Ma, nemoj... Ti to ozbiljno?

— Najozbiljnije. Najozbiljastije. Mrtvo ozbiljno. Mrtvački ozbiljno.

— Vidim da se zezaš...

— Ne zezam se. Pravi si obični dečko, nimalo poseban. Svi obični dečki pričaju o kompjutorima i nogometu. A kako u modi više nije ljubav, ja sam se odljubila...

— Ma, daj! Od mene se ne možeš odljubiti...

— Mogu, mogu. Dok si rekao keks!

— Joj! To nije istina. Nije, nije... — zacvilio sam. Stela mi je baš slatka! Uostalom, zacopan sam u nju. Od nožnog palca do čuperka na čelu. Sasvim.

— Idem kući — rekla je Stela. — Ne zanima me susjed Joža... Kad sam se već odljubila ne moram slušati gluposti, zar ne?

— Hm, dobro, dobro. Pričat ćemo o ljubavi!

— Baš si faca! — uzviknula je Stela i odjednom me cmoknula u obraz. Krv mi je jurnula u obraze. Pretvorio sam se u crvenu loptu. Uši su mi gorjele.

— Zar me ipak voliš? — upitao sam.

— Pa, naravno! Danas je prvi april! Moram te malo zezati!

— I ja sam tebe zeznuo.

— Ne, nisi... Ili jesi. Pa, kako?

— Rekao sam da ljubav nije u modi, a to baš nije istina. Barem ne u mom slučaju...

Stela odjednom nije znala kamo bi sa sobom. Pomislio sam kako stric glumac ima pravo. Teško je govoriti o ljubavi.

Zato sam i ja Stelu cmoknuo u obraz.

A onda smo počeli pričati o susjedu Joži...

PRIJATELJSTVO

Imao sam najboljeg prijatelja.

Volio ga.

Želio mu sve najbolje.

Pomagao mu u pisanju zadaća.

Razgovarao s njim, posudio mu autiće, utješio ga kad se posvađao s Davorom.

Nisam primijetio da sam u tom prijateljstvu samo ja bio prijatelj. Govorili su mi daje sebičan, a ja nisam vjerovao.

Ispravljao mu sastavke iz hrvatskoga.

Hvalio ga Meliti jer mu se ona sviđala.

Mislio na njega svakog dana.

Želio da uvijek budemo prijatelji.

Teta Beba rekla je da on i nije moj prijatelj, da me samo iskorištava.

Branio sam ga.

Teta Beba me je tužno pogledala.

Onda me je pomilovala.

Jednom kad sam mu odbio pomoći oko pisanja zadaće, uvrijedio se.

Franu je rekao kako sam izdajica prve klase.

Meliti je rekao da ne zna zašto se uopće druži sa mnom.

Nije mi vratio autiće.

Nije mi vratio srce. Dugo sam plakao.

Teta Beba me milovala i govorila kako odrastanje može boljeti više od pokvarenoga zuba.

Dugo sam bio tužan.

A onda sam odrastao. Sad idem u četvrti razred.

Nadam se da sam dovoljno velik.

Teta Beba kaže da nikad nismo dovoljno veliki da se u nekome ne bi mogli razočarati.

Alija sam četvrti razred, ponavljam.

Teta Beba me tužno gleda.

Čudna je ta moja teta.

Život je čudan.

Možda ću ga u petome razredu bolje razumijeti...

UOČI BOŽICA

Išao sam s tatom na tržnicu kupiti jelku.

Tata se zaustavio kod Barice, tamo je kupio sir i vrhnje. S Maricom se dogovorio oko patkice koju će kupiti u utorak. Sa Šimom je razgovarao o nogometu. S Francekom je također razgovarao o nogometu, ali i o kiselom zelju i sarmicama.

Bio sam ponosan.

Moj tata se u sve razumije.

Moj tata je najpametniji na svijetu.

Popravlja bicikl, boji stan, podmazuje vrata da ne škripe... Sa svima nađe zajednički jezik.

Razgledavali smo jelke koje su bile poslagane u uličici koja vodi do tržnice. Izgledalo je kao da sam u šumi. Kupili smo jednu srednje veliku i tata ju je stavio na leđa. Ja sam nosio vrećice s krumpirom.

Osjećao sam se odraslo.

Osjećao sam se muški.

Tata se zaustavio pokraj prodavača novina i kupio *Jutarnji list*. Sreli smo susjeda Zvonka koji je s kapicom na glavi trčao do parka.

— Zdrav duh u zdravom tijelu će me ubiti — našalio se susjed.

Nasmijali smo se. Sve je bilo nekako svečano, a obično.

O o

o

c^1>

— Ovo će biti naš najljepši Božić do sada — rekao je tata.

— Volim te — odjednom sam izgovorio. Samo mi je došlo. Zarumenio sam se.

— Što si rekao? — upitao me tata.

— Ah, da će ovo sigurno biti najljepši Božić — potvrdio sam. A onda se pojavio nekakav Pero, a tata je odložio jelku i počeo s njim raspravljati o košarci, školstvu i punjenim tikvicama.

Bio sam sretan.

Imati tatu je tako lijepo...

DIVAN SVIJET

Baš je divan ovaj svijet!

Jučer sam u parku pravio snjegovića. Pravog pravcatog. S mrkvom umjesto nosa. Nije mi baš išao od ruke, nekako je ispao mali poput vrt-nog patuljka. Jedna gospođa me promatrala, a onda mi prišla. Predstavila se, rekla da se zove Liza, a i upoznala me s psićem Tikijem. Tiki je smiješan, a gospođa Liza vrlo zanimljiva. Nosi okrugle naočale, ljubičasti šeširić, oko vrata joj leprša svi-leni šal. Izgleda vrlo, vrlo staro i drukčije od svih bakica koje sam upoznao. Gospođa Liza nekoć davno imala je muža, ali sad je udovica.

— Sladak je ovaj vaš psić — rekao sam gospođi Lizi, a ona se nasmiješila.

— Simpatičan je. Naučila sam ga da mi donese novine s kioska.

— Zbilja?

— Da. Nekoć sam dresirala životinje, kućne naravno. Moju papigicu naučila sam recitirati stihove, a mačak Pogi mijauknuo bi tri puta kad bi bio gladan, a dva puta kad bi htio ići van.

— Ja bih želio imati macu, ali mama ne želi...

— Možda dobiješ kakvu mačkicu za Božić... Ili od Djeda Mraza! Mada mi se često čini da Djed

Mraz radije sluša mame nego djecu... Ja sam kao mala željela slona. Zamisli što bi bilo da mi se želja ispunila! Zato sam se poslije zabavljala sa životinjama... Neko vrijeme imala sam i kunića Dodija. Bio je vrlo smiješan. Odlazio bi u vrt i vraćao se...

— Imali ste super život — rekao sam.

— Možda — odgovorila je gospođa Liza. — Ali najsretnija bih bila da sam imala ovakvog slatkog dječaka.

— Zar mene?

— Da, nekog sličnog tebi.

— A zašto niste imali?

— Nisam mogla — rekla je gospođa Liza i uzdahnula.

— U mom razredu ima mnogo takvih, sličnih dječaka — rekao sam. — To uopće nije nešto posebno.

— Hm, čini ti se. Ti si poseban. Pametan, zgodan, pristojan.

Porumenio sam. Osjećao kako rastem. Bio sam veći za pet centimetara. Tiki je potrčao po snijegu, a ja sam potrčao za Tikijem. Gospođa Liza se nasmiješila.

— Tko zna što ćete ove godine dobiti na dar — rekao sam gospođi Lizi. — Možda baš nekog dječaka?

— Teško — uzdahnula je gospođa Liza. — Ali Tiki će dobiti gumenu kost i plavu zdjelicu za vođu.

— Vau, vau — zalajao je Tiki kao da sve razumije i skočio od veselja na mog snjegovića. Bilo mi je super. Smijao sam se kao lud...

Trbuh me zabolio od smijanja.

Ha, ha, ha, baš je divan ovaj svijet, e baš je za čistu, čistu peticu, zaključio sam.

NASANJKAO SAM SE

Uzeo sam sanjke.

Nabio kapu na glavu. Odjenuo skijaško odijelo. Navukao skijaške rukavice. (Zapravo, sanjkaške.) Obukao “buće”.

Zbuckao se cijeli.

Izgledao kao robot. Pant, pant, pant! Jedva sam disao. Izašao na ulicu — nitko me nije prepoznao.

Odlučio sam se sanjkati u parku. U parku ima jedno umjetno brdo koje se po zimi pretvara u sanjkalište.

I ima jedno umjetno jezero koje se zimi pretvara u klizalište.

I ima jedna Sanja koja mi se vrlo sviđa, a kliže za čistu peticu.

Ja, međutim, mrzim snijeg. Pahuljice, snjegovići, led, mraz, bljuzga, niska temperatura, crven obraz, šal oko vrata, sige koje vise, inje, sve to mi je više nego jezivo. Brrrr... Brrrrrr. Čak mi je i Snjeguljica totalno bezveze.

Ali Sanja mi nije bezveze i zato ja glumim ljubitelja zimskih radosti.

Maskirao sam se u pravog sportaša. Dođuše, vučem sanjke za sobom, znojim se i uzdišem, ali ipak... Ponekad se i spustim niz padinu.

Onda sjednem i odmaram se. Promatram Sanju i njezine piruete.

Vrti mi se u glavi. Vrti mi se u srcu. U želucu mi se također vrti.

Ponekad mislim da sam se zaljubio u Sanju. Previše često mi se vrti u mislima.

Možda sam se nasanjkao na Sanju? Ili me ona nasanjkala? Kako? Nemam pojma. Kada? Ne znam.

Ali nasanjkan sam! I zasanjan snovima o tome kako ću jednog dana klizati na klizalištu lagan kao perce, zajedno sa...

Ma, što mi je, recite? Jesam li se razbolio?

Ili nasanjkao?

Do daske?

ZIMSKA PRIČA

Snjegović me pogledao.

— Kako si? — upitao me.

— Snjegovići ne govore — rekao sam.

— Mislim da se varaš... — odgovorio je. —

Neki govore.

— Ups! — uzviknuo sam.

— Napravila me jedna bolesna djevojčica. I kao da mi je svojim prstićima udahnula dušu. A duša prije ili poslije potraži riječi...

— Ah! — uzdahnuo sam. — Riječ je o Mirni, zar ne?

— Da.

— Nadam se da će ozdraviti.

— I ja. Katkad joj mahnem rukom. I skinem ovaj glupi lonac, pa se nasmijem. Ona me gleda s prozora. I sada me gleda.

— Zaista? — pogledao sam prema Mirninu prozoru.

— Da — odgovorio je snjegović. — Iza zavjesa.

— Možda bih je trebao posjetiti — rekoh.

— Možda — odgovorio je snjegović. — Razveseliti je.

— Baš si zgodan! — zaključio sam. — I imaš super mrkvasti nos! Hoćeš li još dugo stanovati u našem parku?

— Još nekoliko dana, dok ne zatopli. Onda ću morati otići. A ti se pobrini za Mirnu. Nedostajat će mi. Ona mi je kao mama, he, he...

— Dobro — obećah.

Snjegović mi je namignuo, a zatim sam otišao u školu. Sljedeći dan posjetio sam Mirnu. Razveselila se.

I ja sam bio veseo. Snjegović je skinuo lonac s glave i stavio mrkvu u njega, nasmijao se, a onda nam mahnuo. Nama je bilo toplo oko srca.

Nakon nekoliko dana snijeg se rastopio, a i snjegović. Od njega je ostala samo barica na tlu.

Hm, a ja sam već do ušiju bio zaljubljen u Mirnu i plivao u oceanu ljubavi... Zima, zima, lijepe priče ima...

PROBUDI SE

— Diži se! Škola!

Zar ja to dobro čujem? Što se to događa? Sanjam li? Neka osoba srednjih godina me proganja. Ženska. Što ću sada? Pokrit ću se po glavi.

— Ustaj. Škola!

Gle kako samo viče! Pali svjetlo, razmiče zavjese, čak otvara prozor. Nisam znao da imam neprijatelje.

— Anđele, diži se. Zakasnit ćeš u školu!

Umiljava se. Hoće me izvući iz kreveta i nagovoriti da izađem u ovo hladno, zimsko jutro. Ne dolazi u obzir. Glavu uguravam pod jastuk.

— Zlato mamino, vrijeme je. Ustaj.

Još i glumi moju mamu. Ona me ne bi budila ovako nasilno. Tko zna što se događa?

— Praznici su gotovi. Škola zove!

Nemoguće. Nevjerojatno. Zastrašujuće. A što je s dječjim ljudskim pravima? Jučer sam gledao crtiće iz kreveta, a danas? Kakav je to način? Sav sam pod stresom!

— Dosta izležavanja. Vidiš li kakav je lijep dan?

O ukusima se ne raspravlja. Ipak, osjećam da moram ustati, jer osoba koja glumi moju mamu sve je nervoznija. Jedan, dva, tri! Zbacujem pokrivač sa sebe!

— Jurek, ustao si! Brzo, doručkuj, pa onda u kupaonicu... Ne smiješ zakasniti u školicu...

Sjedim. Pijem kakao. Zimski praznici su završili. Moja mama je moja mama. Škola je škola. A ja sam ja. Jurek koji voli učiti i dobivati petice, jednom kad se razbudi.

Dobro jutro, kažem u sebi. Bez muke nema nauke, a ni crtici ne bi postojali da nije bilo škole... Moram požuriti...

UJAK NAD UJACIMA

Dakle, odmaranje od škole me dotuklo.

Prije sam uživao u životu — za vrijeme praznika spavao bih do podneva, onda se u pidžamici šetao po stanu, a potom u pidžamici buljio u televizor.

Ove godine mama me odlučila preodgojiti. Izbaciti lijenost iz mene. I što je napravila?

Grozno. Izdajnički. Prestrašno.

Poslala me na zimovanje u Sisak, mojoj najstarijoj sestri koja ima već dvadeset četiri godine, udata je za Miška (prilično dosadan tip) i ima sinčića Zokija. Što znači da sam ja ujak, a imam samo jedanaest godina. Nepravda!

Nepravda!

Totalna nepravda!

Zoki ima samo godinu i tek je prohodao.

Zaposlili su me kao njegovu dadilju. Zabavljao sam ga, držao za ručicu, hranio na bočicu. On me zavolio i neprestano je želio biti sa mnom.

Sestra je to jedva dočekala. I Miško također. Njih dvoje su u slobodno vrijeme igrali šah. Ponudili su mi da pročitam knjigu *Vaše dijete i vi*.

Čitao sam i kosa mi se dizala na glavi. Zar toliko posla ima oko male djece? Zar sam i ja bio malo dijete? Nemoguće!

I ja sam tebe čuvala dok si bio mali — rekla bi sestrica. — Šah-mat! — dodala bi.

Šizio sam. Gubio živce. Igrao se sa zvečkicama, kockicama i lopticama.

Išao u kupovinu. Prigrijavao mlijeko. Čistio štednjak.

Bio zaposlen od jutra do mraka. Jedva sam stigao gledati crtice na televiziji. Gotovo se i nisam družio s Alenom i Markom iz susjedstva.

Bio sam ujak. Ujak nad ujacima!!!

Htio sam biti mamina bebica i tatino zlato.

Nije mi uspijevalo.

Sestra se prijavila na nekakvo natjecanje u šahu. Zoki je sve više napredovao u hodanju. Svi su govorili kako vrlo dobro djelujem na njega.

Ah!

Kući sam se vratio manji od makova zrna i umoran kao pas.

Jedva sam čekao da počne škola. Napokon se odmaram. Učenje je lako!

Jupi!!!

BAKINA KAPA

Zima je. Nos mi se smrznuo, klempave uši i duša. Baka mi je isplela kapu (groznu, s crvenim jelenima), rukavice (s bijelim jelenima i samo jednim prstom) i šal (sa zelenim jelenima) i tako me poslala u školu. Rekao sam joj da glupo izgledam, ali mi je odgovorila daje uzorak za pletenje uzela iz najnovijeg modnog časopisa.

Valjda iz sedamnaestoga stoljeća, pomislio sam i otišao na nastavu. Usput sam sreo Zlatka koji me pitao idem li na skijanje, Sanju koja je zaključila da uskoro dolazi ledeno doba, Tomicu koji mi je rekao da je jedan njegov šukunšukundjed imao sličan šal na portretu koji visi u sobi njegove prabake.

U školskom hodniku nisam se mogao snaći jer su me zapljusnuli *Benetton* šalovi, *Nike* rukavice, *Adidas* sportske kape, *Gas* šeširići od trapera. Osjećao sam se glupo u rukavicama *made by baka Micika*. Zato sam ih brzo svukao i sakrio u ormarić za kaput.

U školi sam se dobro zabavljao! Maricu sam povukao za pletenice, Sunčici pokazao dugi nos, a Ljiljani se izbečio.

Sve te tri djevojčice mi se sviđaju. Uopće ne znam što da radim. Nisam sasvim siguran sviđam

li se ja njima; možda baš i ne znam pristupati ženskom spolu, ali naučit ću... Moj tata kaže da se trebam praviti nedodirljiv, a ja se sav rastopim kad me bilo koja od njih pogleda. Tata se pravi važan. Što on zna o današnjim curama? Živio je u prehistoriji, kao i, uostalom, cijela moja obitelj! Posebno baka Micika s jelenima.

Nakon završetka nastave krenuli smo kući. Ustanovio sam da je vani vrlo hladno pa sam ipak nabio glupu kapu na glavu, a šal omotao oko vrata. Jedino sam sakrio rukavice, i ruke stavio u džepove.

Marica je rekla da izgledam kao lovac Luka, Sunčica me upitala je li to kapa mog starijeg brata, a Ljiljana je rekla daje nešto slično s jelenima vidjela na tavanu kad je kopala po starim stvarima.

Uh, bilo mi je grozno. Mic po mic (da ne primijete) skinuo sam kapu. Kao, tobože mi je pretopio. Cure nisu ništa komentirale.

Kući sam došao smrznut. Nos mi je bio smrznut, uši i duša. Baka, srećom, nije ništa primijetila, bila je zaposlena kuhanjem. Razmišljao sam o tome kako u životu trebaš uvijek nositi nešto po modi, inače si gotov! To je žalosno, ali istinito.

Baka je stavila juhu u tanjur s blesavim rezancima koje ne volim. Upravo sam htio prigovoriti, ali sam odustao. Umjesto toga poljubio sam je u obraz.

— Kako si ti dobar dječak! — rekla je. — Baš si srce! — bila je odjednom vrlo vesela. Promatrao sam je. Odlučio sam da ću nositi bakinu kapu s jelenima, pa kud puklo da puklo! To je kapa koju je isplela ljubav, a to, ipak, nije mala stvar... Ljubav je čarolija, pa je i kapa možda čarobna. Tko zna? Možda se propametim noseći je... A možda sam se već i propametio...

Ah, jeleni, jeleni, kojim me čudnim putevima vodite, na kakva razmišljanja tjerate, tako smiješni, zeleni, crveni i bijeli...

TELEFON ZVONI

Telefon zvoní.

Ništa.

Pogrešno. Trebali su čistačicu Mirjanu.

Sjedim i čekam. Uzmem strip. Ništa ne kužim. Tko tu koga natjerava? Tko je kome što rekao?

Odem do kuhinje. Ostavim vrata otvorena. Ne želim propustiti zvonjavu.

Tajac.

Sat tiktaka.

Automobil trubi.

Susjed Joža viče kćerki Ankici da kupi kiselo mlijeko, novine i deset deka parizera.

Pravim se hladnokrvan, a uši su mi narasle kao sateliti. Srce se povećá od uzbuđenja, a onda se ispuhne od razočaranja.

Marina je rekla da će nazvati.

Mobitel sam podesio na najjače, telefon također.

Rekla je da sam joj simpatičan, ali mi nije dala broj svog telefona. Marina je najzgodnija i najzanimljivija djevojčica koju sam ikad upoznao. Jučer, u parku. Imala je crvenu kapu i rukavice. Čekala je prijateljicu.

Vrlo mi se svidjela, pa sam joj prišao... Stric Joško zvan Bubimir naučio me da treba prilaziti

djevojčicama koje nam se sviđaju. On je u tome maher. Do sada je imao osam zaručnica.

— Imaš lijepu kapu — rekao sam Marini. — Kao Crvenkapica.

— Da — nasmiješila se. — A jesi li ti zločesti vuk?

— Ne, ja sam iz neke druge priče — odgovorio sam. — Nenapisane...

— Baš zanimljivo! — rekla je. — Moja prijateljica uvijek kasni...

Sva sreća, pomislio sam. Razbrbljali smo se o školi, zimskim praznicima, kućnim ljubimcima i bajkama. Onda je došla prijateljica. Ah, neko dosadno biće s pletenicama. Marina je obećala da će nazvati.

I sad čekam.

Pozvonio poštar, mamu je zvala gospođa Micika iz Hrgovića, tatu Štefek iz Zaprešića koji me pitao što da radi s picekima, a ja na to nisam znao odgovoriti. Moj tata i pilići. Zbilja svašta!

Drrrrriin!

Pojurio sam, bacio se na telefon. Jedva prestao dahtati u slušalicu.

— Bok! — čujem najsladši glas na svijetu. — Zovem te kao što smo se dogovorili.

— Veselim se — cvrkućem poput ptičice. Poput slavuja. Gledam kroz prozor, vani pada snijeg. Pravi pravcati.

U mom srcu cvjetaju ljubičice, jaglaci i još neko cvijeće koje ne poznajem. Crvenkasto.

Marina mi daje broj svog mobitela. Ponosan sam i zaljubljen, pametan i savršen. Dok pričamo smišljam poruke koje ću joj slati.

Ah, što volim telefone!

Ah, što volim mobitele!

Ah, što volim biti u vezi! Sva sreća da me nitko ne čuje! Romantičan sam kao da sam zaista izašao iz neke priče. A, i jesam. Hm, kakve?

Hm, telefonske i ljubavne, zar ne?

TKO JE TKO

Prvo sam ja rekao Štefeku da je on bezveznjak, onda je on meni odgovorio da sam ja glupan. Bio sam ljutit na Štefeka jer je izgubio moj *Prvi izbor* koji sam mu posudio, a nisam ga pročitao. Već dulje vrijeme Štefek od mene posuđuje olovke, gumice, bilježnice, knjige, a onda ih vraća u raskupusanom, izgrizenom i slomljenom stanju. Mislio sam da je sve to slučajno i da Štefek zna čuvati tuđe stvari, ali da se uvijek događa nešto nepredvidljivo, pa se one unište ili izgube. Međutim, ispalo je da Štefek jednostavno ne vodi brigu o njima. A kako sam ja jedan uredan primjerak ljudske vrste, gotovo sam poludio. Kod mene u sobi uvijek je sve na svom mjestu, a i u glavi mi je priličan red. Ponekad me prijatelji iz razreda zafrkavaju da sam štreber i dosadnjaković, ali kad im nešto iz hrvatskoga ili matematike nije jasno, traže moju pomoć. Također od mene posuđuju trokute i šestare kad god svoje ostave kod kuće. Prilično sam tužan zbog toga što sam im dobar kad me trebaju, a dosadan kad me ne trebaju. Štefek mi je bio najbolji prijatelj, ali sam se razočarao u njegovo prijateljstvo. Ispalo je da se i ne smijem naljutiti na njega kad izgubi moje stvari, da mu ne smijem prigovarati zbog toga, nego se smiješiti i biti sretan.

- Jučer, na velikom odmoru, odjednom mi je takvo prijateljstvo prisjelo, postalo mi je slabo. Doručkovali smo u školskoj kuhinji, Štefek se pravio važan i skakao po stolu dok ga kuharice nisu gledale, a onda me upitao može li od mene prepisati zadaću iz prirode. Rekao sam da ne može i da je bezveznjak. Jedva me saslušao, odmah je odgovorio da sam glupan. Suze su mi navrle na oči i uopće ne znam kako se nisu počele kotrljati po obrazima. Otišao sam u učionicu.

Štefek je zadaću prepisao od Mirele. Poslije škole otišao je u park i nije me pozvao da idemo zajedno.

Ja sam se osjećao kao glupan.

Štefek je, izgleda, ipak u pravu...

KAKO ME ZOVU?

— Kolačiću, donesi mi novine — više tata.

— Krumpiriću, kako je bilo u školi? — pita me mama.

— Bombončiću, kad ćeš me posjetiti? — interesira se teta Antoaneta iz Varaždina.

Uopće me nitko ne zove Juraj.

Ja sam sarmica, čokoladica, krafnica i kiflica.

Nisam uopće čovjek. Čak ni čovječuljak! Ni dječčić.

Kad sam bio mali zvali su me žaburinač, palindo lando, beburinač, kuki, guglj-guglj, campili i pljucko.

Teta čistačica u školi naziva me micek, a prodavač u trgovini mucek.

Malo sam zbunjen.

Zašto sam uopće dobio ime?

Još mi tepaju Jurko, Jurica, Jurek.

Izgleda da me ne shvaćaju ozbiljno! Moram se potruditi! Imam osam godina i nisam više u pelenama. Samostalan sam, perem zube, pospremam igračke i brišem noge prije negoli uđem u kuću. Gotov sam čovjek! A oni meni govore kuglico, loptico, medeku...

Zapravo, mislim da su odrasli malo munjenji. Izmislili su imena, a onda ih ne upotrebljavaju.

Moju sestru su do petog razreda nazivali točkica, ciklamica, zvjezdica, loptica i vrapčić. Dok jednog dana nije požizila i obavijestila ih da se zove Mirjana.

Mirjana se izborila da bude Mirjana.

A ja se moram izboriti da budem Juraj, a ne nekakva kvrgica, pločica, šunkica i daščica.

— Šunkice, budi ljubazan i odnesi smeće.

— Medvjediću, (e, to mi je grozno) utišaj televizor!

— Anđeleku, spremi se u krevet!

I tako svaki dan.

Ja sam Juraj koji uopće nije Juraj. Uopće ne kužim odrasle. Ali sad idem u krpe i neću više razmišljati.

— Lutkice, lijepo spavaj — mama me ljubi u čelo.

— Laku noć — kažem zijevajući.

— Laku noć, ribice — mama zatvara vrata.

Ha, ha sad ću utonuti u san. Ali ne kao Juraj, već kao Trnoružica, naravno!

MAJA

Maja mi je došla u posjet.

Nisam je vidio godinu dana. Nekoć je Maja bila jedno dosadno žensko biće.

Štuc.

Što se to dogodilo?

Postala je užasno zanimljiva.

Nisam mogao vjerovati svojim očima, ušima, nogama, rukama i želucu. Nekakva energija je hodala, tutnjala i plazila mojim tijelom.

Maja mi je pričala o kućama za Barbike, ružičastim čarapicama, sjajilima za usnice i ljubavnim filmovima, a ja sam uživao.

Ja sam njoj pričao o boksanju, mačevanju, bacanju kamena s ramena, nogometu i skijanju, i ona je uživala.

Uši su mi gorjele dok mi je objašnjavala kako je Snjeguljica jedna zgodna djevojčica koju je poljubio pravi pravcati princ pa joj je komadić jabuke — blop — iskočio iz usta. Pomislio sam kako bi bilo zgodno poljubiti Maju i vidjeti što bi njoj iskočilo iz usta. Hm, pravo pitanje! Imaju li sve djevojčice komadić jabuke u ustima? Ups, tko mi je kriv što nisam čitao bajke!

Pohvalio sam se s novom kolekcijom automobila, dizalica, tegljača i helikoptera. Najviše su

joj se svidjeli tegljači jer uvijek nešto tegle. Objasnila mi je da ne voli vidjeti svoju tetu kako tegli namirnice s tržnice pa bi bilo dobro da si nabavi brod. Prilično sam se užasnuo; skužio sam da je Maja opasna i da zna što hoće u životu! Ipak mi se i dalje sviđala.

Možda mi se baš zato sviđala!

Uglavnom, zaglavio sam u ljubavi! Probadale su me crvene strelice i kupao sam se u grašcima znoja. Kad je Robi pozvonio na vrata nisam mu htio otvoriti.

Robije moj prijatelj, hm, vrlo sladak.

— Tko je zvonio? — upitala me Maja.

— Netko se zabunio — rekao sam.

Hm, čitavu večer smo se družili. Saznao sam sve o ribicama, ciklamama, zvjezdicama i naljepnicama u obliku srca. Ponešto sam joj ispričao o jedrilicama i padobranima. Mama uopće nije ulazila u moju sobu. Mame su ponekad neopisivo pametne.

Nakon što je Maja otišla jedva sam se smirio. Rekla je da će me nazvati. Nadam se da će to biti ubrzo. Za pola sata. Za dva sata. Dobro, dobro, sutra ujutro. Okej, najkasnije u podne. Inače ću pošiziti.

Sasvim.

Stopostotno. '

Šiznut ću do daske... A bolje da sam samo zacopan do daske! Iako mi u glavi, moram priznati, nedostaju neke daske!

NOS

Narastao mi je nos.

Nekoć sam imao nosić.

Sad imam nosurinu.

Teta Špela kaže da je to zato što sam u pred-pubertetu. Kakav ću onda nos imati u pubertetu? Velik kao neboder.

Mama Cvijeta misli da mi je nos izrastao jer sam joj lagao da nemam jedinicu. A lagao sam! Imao sam tu šiljastu, bockavu, groznu ocjenu iz matematike. U međuvremenu sam je ispravio. Ali sjećanje na laž je ostalo. I ja sam postao Pinokio!

Hm, pobjojao sam se da će mi narasti i magareće uši.

Zatim sam počeo razmišljati.

U mom susjedstvu svi pomalo lažu. Pekar Muhić ne stavi u kruh brašna koliko bi trebalo, konobar Zubić od dvije kave napravi tri, susjed Martin tvrdi da je završio fakultet, a nije, gospođa Zvezdić ima manje godina nego što joj piše u rodnom listu, a gospođa Zurić manje kilograma nego što pokazuje vaga. Ah!

Svi oni imaju male nosove.

Samo je moj velik kao kruška. Baš sam jadan!

Zrin! Zrin!

Tko me to zove? Hajde, javit ću se. Kad sam već nosat, barem da sam druželjubiv.

— Haj, Zoki, što radiš? — pita me Melita.

— Razmišljam o svom nosu — odgovaram.
Ne usuđujem se više lagati ni sekundu.

— O čemu?

— O nosu.

— Baš si lud! A ja razmišljam kako bi bilo zgodno da idemo gledati *Gospodara prstenova*.

— Pa, može. Zapravo, to ti je super ideja. Želiš ići sa mnom u kino? Nije prvoaprilski šala?

— Ne. I sasvim si zgodan. Zar ti ja to moram reći? Pogledaj malo bolje. Imam klempave uši. Vide se s Marsa.

— Uopće ih nisam primijetio. Nikad.

— Ne lažeš?

— Tako mi nosa! Zašto bih lagao?

— Hm, dobro. Ja sam zadovoljna kako ti izgledaš, ti si zadovoljan kako ja izgledam, znači sve je u redu. Vidimo se za pola sata ispred kina.

— Ups! Može. Vidimo se.

Spustim slušalicu. Baš su zgodne te moderne cure! Kad nisam hrabar, one su hrabre. I znaju utješiti dečke.

Pogledam nos. Učini mi se da se smanjio i da mi je baš taman! Ma, istinu govorim, ne lažem. Nekako sam se prozgodnio, a sve u pet minuta!

Ah, kako je dobro biti iskren!

MIJAU, MIJAU, MIJAU

Veljača je stigla.

— Mijau! — mijauče moj mačak Šljopko.

— Mijau! — mijauču mačke iz susjedstva, Klotilda, Šarlota, Lili i Esmeralda.

Šljopko je bezveznjak, sivi, tigrasti, neodgojeni mačak.

Klotilda, Šarlota, Lili i Esmeralda dobro su odgojene. Ručaju iz porculanskih zdjelica, imaju ogrlice s mašnom, a dlaka im je sjajna i uvijek čista. Prava milina.

Šljopko bezuspješno pokušava osvojiti barem jednu od njih, ali mu ne uspijeva. Ljeti ga ne gledaju, u proljeće imaju pametnijeg posla, jesen nije pogodna za zaljublivanje.

Ali onda dođe veljača, mjesec ljubavi. Klotilda, Šarlota, Lili i Esmeralda, hm, malo polude, a Šljopko strašno poludi.

Započne mačji koncert! Bariton i mezzosopranistice! “Mijau” na sve moguće načine, oteeeg-nutooo, sfrkano, zaokruženo, vitičasto, cvilikasto, spužvasto, škripavo, drhtavo, glatko, oštro, zastrašujuće, urlatorski, snažno, mazno...

Hodam po stanu s vatom u ušima.

Šljopko grebe po vratima. Greb, greb, greb! Pustim ga u vrt.

Klotilda Šarlota, Lili i Esmeralda već su do-
lje.

Kvintet mačaka nastupa s arijama iz pozna-
tih mačjih opera: *Mačji život, Miševi su moja strast,*
Za šalicu mlijeka, Brkovi i repovi.

Umirem od užasa. I od zavisti. Pogledam
kroz prozor, a Šljopko uživa. Glavni je. Najglavniji!
Klotilda, Šarlota, Lili i Esmeralda umiljavaju se i
osvajaju ga. On se pravi važan.

Blago njemu!

Ja se umiljavam Zorici, Nikolini, Sanji i Pet-
ri ali ništa. Ni veljača mi ne pomaže. Baš sam neki
gubitnički tip!

Da sam barem mačak!

Pokazao bih ja njima!

Zamijauknuo bih tako da bi se smjesta za-
ljubile u mene. Ovako moram još pričekati. Možda
je ožujak moj mjesec? Tko zna?!

VALENTINOVO

Sav sam poludio.

Slijeva, zdesna, sprijeda i straga. Sa strane i odozgo. Iznutra i izvana. Naopačke i naglavačke. Sviđa mi se Božica.

Bum! Crvenim! Srce udara! Znojim se! Ne znam kako se zovem! Napisao sam joj čestitku za Valentinovo:

Sviđaš mi se. Ja sam pravi dečko za tebe. Moja baka peče dobre kolače. Malo sam sramežljiv, ali inače sam fantastičan! Tvoj obožavatelj!

Čestitku sam ostavio u klupi. Kad ju je pro-našla, osvrnula se po razredu. Najdulje je gledala glupoga Zorana, onda Stjepka. Pošizio sam. Pa oni nisu tako domišljati! Nikad nisu čuli za Sv. Valen-tina, ne znaju lijepo pisati i ne kupuju čestitke. Kupuju samo stripove s Garfieldom, hrenovke sa senfom i male pizze. Dosadni su i nemaštoviti. Šk-rti. A nisu baš ni zgodni! Dobro, možda pretjeru-jem... Onda je dugim pogledom pogledala u mom smjeru. Namjestio sam facu.

Za vrijeme odmora Božica je pokazala čestit-ku curama. Onda su cure gledale u svim smjerovi-ma. Božica je bila ponosna.

Poslije škole išao sam s Božicom kući, iako ne stanujemo u istome kvartu. Izmislio sam ujaka

Zvonka koji je bolestan i odlučio sam ga posjetiti. Pričao sam o Zvonku sve u šesnaest, izmišljao bolesti, hvalio sam sebe i pravio se važan.

— Dobila sam zgodnu čestitku za Valentino — rekla je Božica.

— Ma, nemoj! — iznenadio sam se.

— Super je, ali ne znam tko ju je mogao napisati.

— Sigurno neki dobar dečko — rekao sam.

— I ja tako mislim. Ali ne znam tko...

Zacrvenio sam se. Srce mi je počelo tući sto na sat. Gotovo sam dobio infarkt. Božica me neka-ko čudno pogledala. Već smo bili pred njezinim vratima.

— Jesi li mi je, možda, ti napisao?

Gotovo sam se onesvijestio. Pao pod asfalt.

Zbilja!

— Da —jedva sam izgovorio.

j— Hvala ti! — rekla je Božica i poljubila me.

Odjednom sam bio na sedmom nebu. — Razveselio si me. Vidimo se sutra!

— Sutra? Da, sutra — ponovio sam. Polako sam dolazio k sebi. Božica je ušla u vežu, a ja sam krenuo Zvonku. Hm, a kojem Zvonku?

Sasvim sam poludio.

Lijepo me smuvao Sv. Valentin! Ali nema veze! Zapravo, baš sam sretan!

TKO SI TI?

— Ja sam ja. A tko si ti?

— Ja sam ja.

— Vidim stonogu.

— Ja vidim medvjeda.

— Zoveš li se Petra?

— Ne. Neću ti otkriti svoje ime, dok ti meni ne otkriješ svoje. Ja sam stonoga.

— Dobro, ostat ću medvjed. Ovaj kostim sašila je moja mama i prilično me zeznula. Kuham se koliko mi je toplo. Inače, prilično sam zgodan.

— I ja sam zgodna. Moj kostim sašila je teta. I ja se kuham. Htjela sam biti princeza, ali teta je tvrdila daje to blesavo. Vrlo je moderna. Mislim da je blesavo imati modernu tetu.

— Hm, želio sam biti nogometaš, ali mama je smatrala daje to totalno bezveze jer joj je nogometa preko glave... I pretvorila me u medvjeda.

— Teško je kad te odrasli ne razumiju. Zoveš li se Janko?

— Pogađaj.

— Tvoj glas mi je poznat. Idemo li skupa u razred?

— Ne mogu znati... Ne znam tko si, draga stonoga.

— Ah, medvjediću, reci mi svoje ime. Naši su kostimi najstrašniji. Ne možemo ni plesati, a na plesu smo... Jedva hodam.

— I ja. Zovem se, zovem se... Dino.

— Moje ime je Zrinka.

— A pa to si ti!

— A pa to si ti!

— Bratiću mili!

— Sestrično jedina!

— Znači tako, za sve je kriva moja mama!

— I moja teta! Dvije osobe u jednoj — s groznim ukusom za kostime! A da ipak zaplešemo, oprezno i polako?

SAMO NAPRIJED

Moja mama odlučila je promijeniti svijet, a s uvježbavanjem je počela na meni, zatim na tati i našem psiču Bonkiju.

Nagrabusio sam k'o žuti. Moram ispravljati ocjene, biti uredniji i napredovati.

Tata treba prestati pušiti, smanjiti gledanje televizije i napredovati.

Bonki ne smije više svakom gostu skakati u krilo, lajati bez pravoga razloga i napredovati. Osim svega, čišćenje Bonkijevih šapa također je moja nova obveza. I skupljanje dlaka. Postao sam dlakoskupljač.

Glavno je da napredujemo!

Užas!!!

Moja mama kaže da moramo postati viša bića, jer život ne trpi stajanje u mjestu. I da možda nije važno pobijediti, ali je lijepo biti s pobjednicima u društvu, a da nas dvojka iz matematike i grickanje sjemenki ispred televizora više umara od učenja i košarke.

Bonki na sve to više ne smije zalajati — svoje mišljenje mora zadržati za sebe.

Uglavnom, kod nas je opsadno stanje. Nalazimo se u vatrenom okruženju, mama riga vatru i svako malo maše s kuhačom po stanu. Prijeti os-

tavkom, razvodom, kaznenim mjerama. Povukao sam se u svoju sobu i primio učenje. Uskoro će kraj školske godine, pa je i red. Jedva čekam školske praznike, ali ukoliko mamu ne napusti želja za mijenjanjem svijeta, loše mi se piše. Tata puši cigarete na balkonu i u zahodu, a televiziju gleda u sitne noćne sate dok mama spava. Bonki se pres-tao linjati, zaobilazi lokve i barice i laje najtiše na svijetu.

Mama se također promijenila. Kad nas ne preodgaja super je dobre volje, naučila se spustiti u špagu, kuhati na pari i popraviti gumu na biciklu. Ne znam je li to važno, ali ona uvijek kaže da je sve važno, a da je najvažnije ići naprijed...

I tako mi idemo naprijed... Svijet se možda neće promijeniti, ali kako stvari stoje, obitelj Cuc-lić hoće. Možda to i nije tako loše. Podosta sam skužio matematiku, čak mi je postala zabavna. Tata je rumeniji u licu jer manje puši...

Naprijed, kažem Bonkiju, ajde naprijed, požuri...

On mahne repom. Zbilja, pristojan pas!

OPET PROLJEĆE

Zastoje proljeće tako strašno bezobrazno? Uvijek dođe u najgore vrijeme kad bih ja trebao učiti, učiti i učiti. Zafrkava me sve u šesnaest. Ulazi kroz prozor sve ranije, odlazi iz parka sve kasnije. A još k tome, ne samo da proljeće proljetuje u proljeću, već je i zimi pobrkalo račune. Jeste li primijetili kako je ova zima bila sva proljećasta, na točkice, na prugice — taman bi dva dana bilo hladnije, kad evo proljeća ponovno! Dosadno kao ospice, šarlah ili hunjavica. Ni snijeg nije pao od užasa što se to događa.

A ja bih trebao čitati lektiru i zbrajati razlomke!

Sunce udarilo u nogometno igralište pod mojim prozorom i sjaji kao ludo. Čujem loptu kako leti, kotura se i pada u svim smjerovima, a ja moram odgovarati što je sve neobično u nekakvoj priči o oblacima. Oblaci su neobični! Neobično je to da mi je neobično dosadno pisati o neobičnom kad bih ja radije igrao nogomet! Proljeće slatko, zašto me izazivaš plavim nebom, visokim temperaturama i bojama svih vrsta? Zar ne znaš da sam ja samo običan učenik četvrtoga razreda Osnovne škole Davorina Trstenjaka, najobičniji Perica Mrakovčić kojemu je teško učiti dok ga ti škakljaš po obrazima i povlačiš za nos...

Spuštam rolete. Palim svjetlo.

Možda ću tako lakše odoljeti zovu lopte...

Hm, baš mi ne uspijeva.

Zovu me mirisi proljeća koji se nekako provlače kroz staklo, kamen, betonske blokove i cigle, zrake sunca što proviruju između rebrenica i prolaze kroz otvore svih vrsta, glasovi Zokija, Dubravka i Dade koje čujem kroz dvostruka stakla i petestrostruke zavjese, a ja...

Ne mogu više izdržati!

Ostavljam knjigu, školsku torbu, domaću zadaću, lektiru, sve neobične priče i razlomke sa zajedničkim nazivnikom... Jurim na igralište igrati nogomet. Lopta zove, proljeće zapovijeda.

Ako je proljeće, molim lijepo, jače od zime — zašto ne bi bilo jače i od mene?

PROLJEĆE STIŽE

Moju baku kosti bole u proljeće.

Mama je rastresena u proljeće.

Meni se ne uči u proljeće.

Tata je nervozan u proljeće.

Ispada da je proljeće neko strašno godišnje doba. A zapravo nije! Samo je proljetno — a to znači da bismo se svi najradije zabavljali, uživali, veselili i plesali.

Zima polako počne gubiti zube, sige se otope, pahuljice pretvore u kišu, snjegovići u baricu, noći se skrate, vjetrovi umekšaju, dečki postanu simpatični i ja se zaljubim u Pericu, Mislava i Zlatka.

Ljubav me sasvim zezne.

Ne znam više zbrojiti dva i dva, pitam se je li pile domaća životinja, koliko tramvajskih stanica trebam do škole, ima li zebra kljun, a subjekti i predikati pomiješaju se zajedno s jabukama i kruškama.

Sve postane šareno.

Točkasto.

Na kockice i srčeka. Na tufnice.

Ružičasto.

Učiteljica izgubi živce.

Ja izgubim bilježnice i domaće zadaće. Započinjem s pisanjem ljubavnih pjesama i zaborav-

ljanjem povijesnih događaja. Početak proljeća je najstrašniji. Iako je, obično, još hladno, odijevam nježne šarene suknjice i majice.

— Prehladit ćeš se! — viče mama.

— Zar si poludjela? — čudi se baka. — Vani je zima.

— Ma, proljeće je — odgovaram.

— Hladno je — uporna je.

Mislim na Pericu, Mislava i Zlatka i vrlo mi je toplo. Po zaljubljenosti znam da je počelo proljeće. Uopće mi nije potreban kalendar. Ni lastavice. Ni visibabe.

Trebaju mi šetnje parkom, smijanje i igranje. Vrijeme za uživanje. Ah! Pogledam malo bolje mamu, baku i tatu — i njima nedostaje nekakvo zafrkantsko proljeće...

Izjurim van. Pokušat ću uhvatiti takvo proljeće... Ijao, trebala bih napisati zadaću! Joj!

Sutra ću. Poslije. Navečer. Jednog lijepog dana...

Zar ne shvaćate, pa proljeće je! Mmmm, kako lijepo miriše! Idem mu ususret! Trčim...

PROLJEĆE, PROLJEĆE

Idem u školu. Sretnem Smiljanu. Pomislim kako je zgodna. Onda sretnemo Zoricu. Učini mi se daje slatka kao med. Na raskrižju dočekamo Šteficu. Kako se proljepšala, zaključim. U školskom dvorištu sudarim se s Julijanom. Nevjerojatno je simpatična, shvatim.

Uđem u razred. Nemam bilježnicu iz prirode. Učiteljica se ljuti. Zaboravio sam napisati zadaću iz matematike. Dres za tjelesni ostavio sam kod kuće. Pročitao sam krivu lektiru.

Zvoni veliki odmor. Uopće nisam gladan. Ni žedan. Sklizem se po hodniku i zabubam se u Mirjanu. Sva je prekrasna. Padnem na pod. Ljiljana mi pruži ruku i podigne me. Nevjerojatno je zanimljiva. Priđe nam Jasenka. Ona ima najljepše oči u školi.

Uđem ponovno u razred. Dosadno mi je. Razmišljam o sestrijoj prijateljici Mireli koja nas je jučer posjetila. O Marici koju sam posjetio u bolnici, kćerki mamine prijateljice.

Zoran me poslije škole poziva na nogomet, ali odbijam.

Željko predlaže da se idemo kod njega igrati dinosaurusima na baterije, a meni se neće.

Miron želi da ga pratim na karate, to mi je dosadno.

Izjavljuju da sam kilavac, bezveznjak i ljenjivac.

Okrenem se za Jagodom koja je prošla pokraj mene u žutom kaputiću.

Dođem kući. Bacim torbu. Baka me zove na ručak, što mi je totalno bezvezno. Nisam ni gladan, ni žedan. Samo sam malo — onakav!

Kakav?

Poput visibabe koja je izvirila iz snijega. Visibabast, proljetast, ožujkast, glupast. Razmišljam o djevojčicama, o djevojčicama, i onda opet o...

Bolje da ne napišem.

Ah, proljeće, na tebe se moram naviknuti!

I na sebe. Ovakvog!

VESELA NEDJELJA

Probudio sam se veseo.

Mama se probudila vesela.

Tata se probudio veseo.

Pas Špiro također se probudio veseo.

Skockali smo se — to znači da smo se odjenuli najbolje što smo mogli, vrlo svečano. Teta Dagmar nas je pozvala na nedjeljni ručak. Na Trgu bana Jelačića sjeli smo u tramvaj. Ja sam sjeo na crvenu sjedalicu, tata na žutu, mama na plavu. Špiro smo sakrili u torbu, pasmina pudl, izgledao je kao igračka.

— Jel' pravi? — upitala je jedna djevojčica.

— Ne — rekla je mama. — To je igračka.

Špiro je šutio. Bilo ga je strah. Djevojčica nas je čudno promatrala. Tramvaj je bio gotovo prazan.

Sišli smo u Maksimiru. Odmah uz tramvajsku stanicu nalazio se lunapark. Vrtuljak se okre-
tao, zamolio sam mamu za jednu vožnju.

— Zašto ne? — rekla je mama.

Otišla je na blagajnu i dobila tri žetona. Prišli smo vrtuljku. Ja sam sjeo u crveni sportski automobil, tata na žirafu, mama u plavu kočiju. Vrtuljak se pokrenuo, neka čudna melodija izašla iz njegove skrivene utrobe.

Špiro je jedanput zalajao. I odjednom se učinilo da ga vidim kako se smije.

Vrtjeli smo se u krugu, tata je zapjevao talijansku kanconu. Mama je povikala:

— Ah, kakva uživancija!

Vozio sam automobil kroz sela i gradove, po cestama i autocestama, jurio sam, a vjetar mi je šibao niz obraze.

Spirine uši izvirivale su iz torbe.

Kad se vrtuljak zaustavio, sišli smo. Vrtjelo nam se u glavi pa smo malo hodali cik-cak. Tata je pričao viceve. Mama se smijala. Nisam baš previše kužio, ali i ja sam se smijao. Došli smo do tete Dagmar. Ona nam je otvorila vrata, osjetio sam miris palačinki.

— Veselim se što ste došli — rekla je teta Dagmar. — Ah, kako dobro izgledate! Kako ste samo lijepi!

— Vozili smo se na vrtuljku — rekao je tata.

— Pjevali smo pjesme — rekla je mama.

— Putovali smo — rekao sam ja.

— Vau! — zalajao je Špiro.

— Nadam se da ste gladni — nasmijala se teta Dagmar.

Svi smo potvrdili glavom.

— Gladan sam kao pas — rekao je tata.

Špiro gaje čudno pogledao. Nasmijali smo se. Nedjelja, vesela nedjelja! Po jutru se dan poznaje...

NEZGODNA ZALJUBLJIVOST

Prvo sam bio zaljubljen u Zoricu, onda u Maricu, zatim u Vericu.

Mama je rekla da sam na ujaka Zlatka koji se stalno zaljubljavao dok je bio dijete.

— To su geni — rekla je mamica.

Strašno, pomislio sam, kakvi su to glupi geni? Neću takve gene! Uopće ne mogu učiti niti biti pametan kao Štefek koji po cijele dane uči i prolazi s najodličnijim odličnim.

Ljubav me ometa u razvoju.

Pokušavam shvatiti koji je zajednički nazivnik nekakvim razlomcima, a mislim na Zoricu i njezine pletenice.

Matematika se pretvori u srčeka, a ja u budalicu i dobijem kolac.

Pravi pravcati.

Onda mama dođe u školu i pošizi.

Onda mama dođe kući i poludi.

Ja se sakrijem ispod kuhinjskoga stola, jedem štrudlu od sira i drhturim...

— Opet si dobio jedinicu — bjesni mama. —
Zašto?

— Mislio sam na Zoricu pa sam se zamislilo...

— A trica iz prirode?

— Sjetio sam se kako sam bio zaljubljen u Maricu i pobrkao tučnike i prašnike, a za pčele sam rekao da žive u stadima.

— Jao meni! Kad će proći tvoja zaljubljenost? Nemam pojma, odgovaram u sebi. Ugodno sam se smjestio ispod stola, štrudlu pojeo i planiram. Planiram. Ma, jednog dana uspjjet ću povezati učenje i ljubav. Mora da postoji način... Jer, znate, super se osjećam kad sam zaljubljen, ali osjećam se bljutavo kad ništa ne znam... I što sad? Kako imati ovce i novce?

Zar trebam prestati živjeti da bih imao peticu iz matematike?

Ne, sigurno, ne! Priroda, dragi Bog, svi mogući pametnjakovići valjda znaju način kako se ljubav i znanje mogu pomiriti? Jer ukoliko takvo što postoji — postat ću superodlikaš.

Zeenuo me ujak Zlatko!

Doduše, on je sad znanstvenik, ima troje djece i toliko je pametan da stalno putuje zrakoplovima po svijetu. Drži predavanja, a još je i zgođan.

Mislim da imam šanse... Nastavit ću sa zaljublivanjem, a učenje će doći samo po sebi. Neću reći mami za moj plan. Mislim da bi pošizila...

I pojest ću još jednu štrudlu. Baš me briga za ovce, novce, pčele i prašnike.

Sve će doći na svoje mjesto jednog dana.

Genetski.

Možda ti geni i nisu toliko loši kao što izgledaju?

Ako me ljubav propametni bit ću spašen.
Hm, a dotle bih trebao učiti. Dobro, počinjem... Od ponedjeljka...

Ili utorka...

Ili srijede... A do onda ću razmišljati o Verici!

STRASNO PISANJE

Napokon sam dobila računalo.

Postat ću spisateljica, a bez kompića ne mogu ni trc, ni mre, ni šprc... Sve oko sebe neprestano gnjavim svojim pjesmama i pričama. Ispisala sam ih u bilježnicu mačkopisom, grebopisom i muljatopisom, pa ih nitko ne umije pročitati.

Sad ću postati uredna, najurednija...

Došao mi je Pero Krvavica u posjet. Uopće vam ne moram reći da je Pero Krvavica vegetarijanc. Jede salatu i salatu i salatu. O njemu namjeravam napisati roman, jednom kad narastem.

Uglavnom, Pero mi je pokazao kako se na računalu piše ukoso, udebelo, utanko, kako složiti stranicu, spremiti tekst, pronaći spremljen tekst i slično.

Nevjerojatno sam ponosna. Kao da idem u sedmi razred, a ne u četvrti...

Jedino me smeta onaj nacrtani glistonja! Upalim ekran i nekakav bicikl dojuri, a nisam ga zvala. Taman krenem pisati, a bicikl se pretvori u glistu s ogromnim očima. Zatim se uobličí u nekakvog čovječuljka i onda me gleda. Ako zastanem s pisanjem počne zaklapati oči i pokazuje mi kako sam dosadna. Zijeve, na kraju zaspe, a ja se osjećam prilično jadno. Obično glistastog čovječuljka

razbuđujem spremajući tekst — tad se pretvara u košaricu i mljaska njam, njam. Kad nešto krivo radim pretvara se u uskličnik, a iznad glave mu svijetli žaruljica. Namrgodi se i ljutit je. Čak u žutom oblačiću izgovara nekakve engleske rečenice. Strašan tip, strašniji od učiteljice.

Kad mu nešto nije jasno, češka se po glavi.

Brrr! Brrr!

Zbog njega sve više pišem. Doduše, umjesto ljubavnih pjesmica počela sam pisati nekakve opasne pjesmice. Pero Krvavica kažu da su dobre i čitljive. Hm, jednog dana će sigurno svi učenici u razredu pisati na računalu umjesto olovkom, a nekakvi glistonje će nam dijeliti ocjene, a i testirati nas pomoću računala. Ah, to novo doba... Olovčice i šiljila razgledavat ćemo u muzejima...

Dobro, pretjerujem.

Ipak sam ja buduća spisateljica zapetljanih, napetih, zastrašujućih priča, prepunih mraka, škriptutih koraka, zmija ispod kreveta i šišmiša.

BUUUUUUUUU!!! AGRHHHHHH!!!

Ups, preplašila sam se. Zatvorit ću računalo i ostaviti upaljeno svjetlo u sobi. Laka noć!

JAO, KLOPA!

Moja teta Štefica, moja teta Žozefina i moja teta Franciska zaključile su da sam premršava.

Teta Štefica izgleda kao lopta za napuhavanje, teta Žozefina kao kugla za boćanje, a teta Franciska sličići balonu za letenje. I imaju sasvim druga mjerila za ljepotu u životu. One ne mare za uglatost, ćoškastost, oštrotu, kutnost, šiljastost, igličastost, vitkost, vitićastost, suhoću, krhkost, prozračnost, već za stamenoću, kamenost, voluminoznost, krupnost, golemost, debelost, obloću, pozamašnost i veličnost — ma što to bilo!

— Kak' si pukljava! — zacvilila je teta Štefica kad sam joj došla u posjet. — Mama te sigurno hrani s ćavlīm.

Jadna mama! Tete je neprestano oĝovaraju. Mama je također mršavica, a to je u našoj obitelji zakonom zabranjeno.

— Izgledaš kao glista koja se odvikava od hrane — duhovita je teta Štefica. — Hoćeš li pola jabuke za objed? Ili gutljaj juhe? Ne bih htjela da se prejedeš. Trećinu napolitanke?

— Takve smo konstitucije — petljam jedva izĝovarajući rijeć “konstitucija”.

— Molim? — Štefica se pravi gluha. — Vi samo želite biti moderne. Spremila sam ti govedsku juhicu, svinjsko pećenje, krumpir, zelenu salatu,

jabuke u šlafroku i sladoled. Mogu ispeći i palačinke... Znam da to voliš, čačkalice moja.

— Paa, volim... — promucam.

— Eto vidiš! — zadovoljna je teta Štefica. Uzima mobitel u ruke i naziva, prvo Žozefinu, onda Francisku.

— Znete, pobrinula sam se za malu — kaže kao da me spasila od utapanja. — Već mi je dosta tih kostura što mi se klatare pred očima. U utorak neka mala objeđuje kod tebe Žozi, a petkom kod Franciske...

Preokrećem očima. Jadna ja! Nagrabusila sam. Mama je dobila novi posao i prilično često je na putu. Njezine sestre jedva su dočekale da me se dočepaju. Katkad mi se čini da živim u čudnoj bajci u kojoj se moram udebljati ili neću pronaći princa. Grozno! Sve je naopačke. Ah!

— Baš je bilo dobro! — kažem ulizujući i oblizujući se. Umiljato janje dvije majke sisa, govorila je moja baka. Debeljuca, naravno.

— Hm, baš si bila dobra, i teta će ti dati džeparac — kaže Štefica. — Sve si pojela, a novce, molim te, potroši na kolače!

Kimam glavom. Na kolače, mo'š misliti! Nisam luda. Kupit ću *Teen*, sjajilo za usnice, narukvicu od ružičastih perlica, jastučić s medvjedićem, Tomicu ću počastiti kokicama... Ljubav prolazi kroz želudac, također je govorila moja baka.

A meni se Tomica — ovaj, da, hm, uh, ah — sviđa.

Možda bih ga trebala upoznati s tetama.

Dobra ideja. Tete će ga očarati tortama, pudinzima i sladoledima svih vrsta, a ja ću ga osvojiti pameću.

Mljac, mljac! Obliz, obliz! Napokon će od prejedanja biti nekakve koristi, zar ne?

VIDITE LI ME?

Naučila sam pjesmicu napamet, dobila peticu iz testa iz matematike, baki ujutro kupila kruh i mlijeko i uopće, bila sam strašno dobra.

Učiteljica me nije pohvalila, baka me jedva pogledala.

Tati sam donijela papučice i pivo kad me zatražio. Buljio je u televiziju i nije se okrenuo.

Sa sestricom Orijanom podijelila sam čokoladu koju je donijela teta Zlatica, ali kako je Orijana mlađa od mene, darovala sam joj pet kockica više. Ona to nije primijetila.

Otišla sam u svoju sobu. Osjećala sam se umorno. Čitala sam knjigu *Ljubav ili smrt* Ive Kušana, ali uopće mi ništa nije bilo smiješno. A to je smiješna knjiga!

Nitko nije dolazio.

Čula sam kako se pripravlja večera u kuhinji. Pokrila sam se preko glave. Poželjela sam ne čuti zvukove koji postoje.

Onda je zalajao Pero.

Pero je Berin pas.

Bero je moj susjed. Ide u četvrti razred i vrlo je smiješan. Noge su mu kao čačkalice, a nos poput štapića.

Istrčala sam iz sobe, iz stana ravno u park.

Pero je skočio na mene, veselo lajao i mahao repom. Bero se smijao i govorio Peri da se smiri.

Poželjela sam psa.

Utrkivala sam se s Perom po parku. Bero je trčao s nama. Onda smo otišli na nasip. I samo smo trčali, trčali i trčali.

Kad sam došla kući bila sam sva znojna, raščupana i — sretna.

— Pa, gdje si ti? — upitali su me uglas mama, tata, baka i Orijana.

— Evo me! — uzviknula sam zadovoljno. — Tu sam.

— Kako to izgledaš?

Ja sam se samo smješkala.

Sjela sam za stol. Svi su gledali u mene. Napokon su me primijetili. Hm, tako se ljepše živi!

APRILJADA

Dobio sam četiri petice.

Marina me poljubila.

Tata me odveo na nogometnu utakmicu.

Pojeo sam tri kremšnite i dvadeset vanilija kiflica.

Moj mačak Tigar naučio je svirati glasovir.

Škrta teta Rezika — za koju ne smijem reći daje škrta — dala mi je deset kuna džeparca.

Oprao sam zube poslije ručka.

Vježbao matematiku.

Uredio sobu.

Mama me pustila da u pidžamici švrljam po stanu do podneva.

Uopće mi nije rekla da sam dosadan.

Ni tata mi nije rekao da sam dosadan, a postavio sam mu dvanaest jednostavnih pitanja i sedam teških. Na teška je odgovorio hmm, hmm.

U Maj inu leksikonu proglasili su me za najmuškarca razreda.

Učiteljica je rekla da sam toliko pametan da mogu slobodno prestati učiti.

Narasli su mi brčići, a ugledao sam i nove dlake na nogama.

Pobijedio sam u trčanju na sto metara i sad sam prvak škole.

Više se ne bojim penjati stubištem kad se iznenada ugasi svjetlo.

Napisao sam pismo baki u Split.

Pročitao lektiru.

Naizmišljao se do mile volje. Svakog prvog travnja — upravo sam neodoljiv i svašta mi se lijepo događa. Pretvaram se u savršenog junaka svojih snova, a sve bez ikakve teškoće, uz pomoć aprilili čarobnog štapića.

Ćiribu-ćiriba.

Prvi travanj je dan šale i slatkih laži.

Dobro, možda i nisam još tako savršen, ali jednog dana ću postati. Neću biti izmišljalo — naučit ću i ostvarivati svoje zamisli. Jedino ne vjerujem da će mi teta Rezika ikad dati džeparac, a čisto sumnjam da će i Tigar naučiti svirati glasovir.

Pa dobro. A sad idem smisliti način kako nagovoriti Marinu da me poljubi, a da izgleda daje nisam nagovorio... Trebam iskoristiti ovaj šaljiv, smiješan i luckast dan!

UČITELJICA

Učiteljica je ušla u razred.

— Danas pišemo test — rekla je.

Svi smo pognuli glave.

— Kako? — upitao je Marko. — Rekli ste da ćete nam reći kad ćemo imati test.

— Ovo je iznenadni ispit. Želim provjeriti vaše znanje iz prirode i društva.

Učiteljica je sjela i stavila naočale na oči. Odjednom mi je bila nekako drukčija. Kao da je poružnjela? Zar je to moguće? Volim svoju učiteljicu i obično mi je lijepa. Baš nekako slatka! Kosu ima skupljenu u rep i podsjeća me na moju stariju sestru.

— Podijelit ću vam pitanja, a vi odgovorite... Svaki red će dobiti drukčija pitanja... Nema prepisivanja.

Pogledala sam Janicu, a nju kao da je netko polio vodom.

— Uopće nisam učila — rekla je.

— Ni ja — odgovorila sam.

— Pripremite papir — rekla je učiteljica. — U gornjem lijevom kutu napišite ime i prezime.

— Ah! — uzdahnula je Janica.

Učiteljica je ustala i počela dijeliti pitanja.

Bezveze! Tako lijep dan, a moramo pisati kontrolni, pomislila sam. Marko je šiljio olovku, Stje-

pan zavirivao u knjigu. Sunce je ulazilo kroz prozor i obasjavalo učionicu. Savršen dan za zezanciju!

— Sada možete početi odgovarati na pitanja — rekla je učiteljica i vratila se na svoje mjesto. — Budite pažljivi!

Nastala je tišina. Svi smo počeli proučavati pitanja.

— Uh! — čula sam Janicu, a onda sam odjednom čula i nekakav smijeh, prvo jedva čujan pa sve glasniji.

— Ha, jesam vas zeznula!? — smijala se učiteljica. — Prvi april! Prvi april! — ponavljala je smijući se sve više.

I repić joj se smijao.

Zatvorila je imenik i počela skupljati pitanja koja nam je maloprije podijelila.

Laknulo nam je. Kako nas je dobro prevarila naša učiteljica! Vrtjela je glavom i maramicom brisala suze koje su joj navirale na oči. Opet mi se učinila vrlo zgodnom.

— Klinci, pa dogovor je dogovor! Naravno da ne pišete test! Danas je dan smijanja i šala!

— Znao sam! Bilo mi je nešto sumnjivo! — uzviknuo je Marko.

— I meni je bilo sumnjivo — rekla sam ma da nisam bila sigurna govorim li istinu.

— Uh, i meni! — dodala je Janica.

Učiteljica se i dalje smijala. I mi smo se počeli smijati. Negdje sam pročitala daje smijeh najzdraviji od svega. I od mlijeka!

Čitav dan u školi proveli smo u veselju.

Baš je dobro imati učiteljicu koja te podsjeća na stariju sestru! Kako je to tek lijepo! Uopće se ne šalim, vjerujte mi!

KAKVO JE TO ZANIMANJE

Moja mama je spisateljica.

To je nešto najstrašnije što mi se moglo dogoditi.

Svako malo završavao sam u nekakvoj priči.

Ponekad sam se zvao Janko, ponekad Zoran, ponekad Darko. Kad sam dobio kolac iz matematike, odmah bi o tome pisala. Ili kad sam zalupio vratima. Kazala je, baš zgodno. I odjurila do kompjutora. Ti si moja inspiracija, zapjevala je. Zabavljala se sve u šesnaest.

A ja bih se snuždio.

Opisala je kako sam teti Rozi stavio muhu u juhu, teti Jelici sakrio torbicu, podmetnuo nogu Ružici iz trećega razreda, zaljubio se u Zlaticu, pjeo dvije vrećice karamela i tri Milka čokolade u jednom popodnevu, pjevao *Tko se boji vuka* još u kupaonici i slično.

Bio sam shrvan od užasa.

Nisam se mogao ni pošteno posvađati s njom jer sam znao da će i to završiti u nekoj priči. Zato sam postao pristojan iz nužde, jer pristojnost nije zanimljiva za opisivanje.

Počeo sam govoriti hvala, molim, smiješiti se od uha do uha, pomagati u kućanstvu, biti pažljiv u školi, dobivati petice.

Mama je počela pisati o nekakvim Zlatkama, Sanjama i Vesnama.

Bio sam sretan. A onda sam se počeo glupo osjećati.

Više nisam bio glavni! Postao sam dobar!

Hm.

Mamine priče više mi uopće nisu zanimljive. Prilično su dosadne.

Kad odrastem postat ću pisac.

I pisat ću o sebi.

Jabuka ne pada daleko od stabla, kako bi rekla teta Jožica. Ona ista čiju sam cipelu sakrio u smočnicu pa ju je tražila dobra dva sata...

Ups, od toga bi mogla nastati zanimljiva priča, zar ne?

LJUTITI ZLOVOLJKO

Bio jednom jedan dječak. I bio je neprestano ljutit i zlovoljko.

Bio je ljutit jer nije baš bio omiljen. A nije baš bio omiljen zato što je bio ljutit.

I tako uvijek i ponovno ispočetka.

Na živce mu je išao kruh s marmeladom, teta Barica koja traži da se brišu cipele kad se ulazi u stan, mama zato što mu ne dopušta dugo sjediti pred kompjutorom, tata koji ga lupka po rameni-ma zbog lošeg držanja, točno vrijeme jer je volio zakašnjavati, škola zbog toga što je dosadna, zima jer je prehladna, ljeto jer je pretopio, čitanje je naravno previše naporno, pisanje nepotrebno, učenje zamorno...

Svi su ga pokušavali odobrovoljiti ali nisu uspjeli. Dječak je želio da se svijet sastoji od kompjutorskih igrica, spavanja, pizze i televizijskih serija. Želio je biti najpametniji od svih. Ali kako?

Nikako. Jer trebao bi učiti i raditi.

Htio je biti najbolji nogometaš na svijetu.

Ali kako?

Morao bi igrati nogomet od jutra do mraka i slušati trenera.

Htio je imati brdo novaca.

Ali kako?

Trebao bi opet učiti, raditi, biti uporan, marljiv, hrabar, domišljat, otkriti nešto novo, vjerovati u sebe...

Prenaporno. Dječak se kiselo nasmiješio razmišljajući o tome kako je život dosadan sa svojim zahtjevima. Odlučio je i dalje biti ljutit i zlovoljan, a još se i uvrijedio. Na koga? Nemam pojma.

Više se ne družim s tim dječakom, raspekmeženim princem. Strpala sam ga u priču i nije me briga što će se s njim događati... Neka postane sam svoj pisac i neka sam izmišlja svoj svijet...

Ja ću smisliti neku novu priču.

Dosadila mi je ova o dječaku koji se došađuje.

Oдох ja...

KAKAV DAN

Došao sam iz škole kući.

Mama me dočekala s tragičnim izrazom lica. Tata me pogledao turobnim pogledom. Moj brat Filip ukiseljeno se držao. Teta Micika kolutala je očima. Stric Tompa zabrinuto je kuckao kažiprstom po stolu.

Pomislio sam daje netko umro. Oprostite, uginuo.

Međutim, Fifi je mahao repom, mačak Pliši drijemao pokraj košare (mrzi košaru u kojoj bi trebao spavati iz dna svoje mačje duše), papiga Cibi je po svom običaju ponavljala *Mačak je mućak, a tućak je tućak*, a zlatna ribica smireno je plivala u akvariju.

— Kaj se dogodilo? — upitao sam.

— Nikaj — odgovorila je teta Micika duboko uzdahnuvši.

— Ima li što za jesti? — upitao sam.

— Nema — mamica me nevino pogledala.

— Mi smo švorc — dodao je tata. — Moramo mijenjati režim prehrane.

— Dobio sam otkaz — stricu Tompi suze su gotovo navrle na oči.

— Pokvario se kompjutor — Filip je zajecao.

Osjećao sam kako mi noge klecaju. Što se događa? Kakav je to dan? Nalazim li se u priči

strave i užasa ili u nekoj crnoj komediji? Sanjam li? Čitam li *Crnu kroniku*? Možda sam lik iz nekog mračnog stripa?

A onda je Filip vrisnuo:

— Prvi travanj! Aprililili! Prvi travanj! Aprililili! Samo smo se šalili!

Laknulo mi je. Kao da sam sto tona skinuo s leđa. Život je, znači, i dalje lijep! Nema veze što moram pisati zadaću iz matematike, a sutra imam kontrolni iz hrvatskoga. Odjednom sam bio naj-sretniji dječak usprkos svim učenjima, štrebanjima i bubanj ima koja me čekaju. Baš sam se mislio žaliti na školu i obveze, a umjesto toga veselio sam se što je sve isto kao i prije: Micika i Tompa me zezaju, ručak je skuhan, tata zaposlen, a kompjutor radi... Treba li tražiti više? Baš su me dobro nasanjkali — a proljeće je već počelo!

Sljedeće godine i ja ću smisliti neku šalu. Objavit ću da sam izbačen s nastave, da imam petnaest jedinica i ukor iz vladanja.

Dobro sam se to sjetio!

Aprililili!!! Aprililili!!!

SRCE KUCA BIM-BOM

Proljeće je sve proljećastije, dapače, sve lje-
tastije...

Mirisnije.

Ukusnije.

Uglavnom, primijetila sam da su moji os-
jećaji ojačali... S proljećem se nekako probude pri-
krivene strasti prema:

izležavanju u krevetu
gublenu vremena na sve nači-
ne u svim količinama
prelistavanju časopisa
brbljanju telefonom
brbljanju u školi
brbljanju pod nastavom.

Odjednom u imenik zalutaju trojke, a zabo-
ravljivost u pisanju domaćih zadaća pretvori se u
bolest. Obvezno se zaljubim u Medu, Zokija i Peru.
Počnem razmišljati o prištićima na licu, lakiranim
noktima, čudnim frizurama i blesavim haljinica-
ma. Mama i tata postanu mi prilično dosadni, a
brata Robija počnem izbjegavati kao smrtonosnu
bolest. Prestajem odgovarati na njihova pitanja i
uglavnom sanjarim kako sam supercura i sve mi u
životu ide za pet — kao od šale. Nabijem slušalice
na uši i slušam glazbu. Sva sam u proljeću!

I baš kad sam ja sva u proljeću — treba učiti, stjecati kondiciju, baviti se sportom, zdravo živjeti... A ja bih se samo šetala s prijateljicama, ispunjavala leksikone i dobijala ljubavna pisma.

Na kraju, popustim.

Odljubim se od Zokija i Mede, počnem ranije ustajati, vježbam gimnastiku... Učim biti odrasla. Kakva gnjavaža! I tako se ono neobično i čudno proljeće, u kojem sam neprestano bila zaljubljena i uzbuđena i u kojem mi je srce kucalo bim-bom, pretvori u obično proljeće.

I srce počne kucati cin-cin i šuć-muć.

Bljuć, bljuć.

Šmrc. Šmrc.

Ma, ne, uopće nisam tužna. Ili jesam? Sasvim malo...

LJEPOTA (NI)JE VAŽNA

Moj izgled je za čistu jedinicu. Onakvu, vee-eelikuuuuu. Preko čitavoga imenika. Iz predmeta: izgledanje.

Kažu mi da to nije važno.

Važna je duša.

A što će duša s ovakvim nosom i klempavim ušima. Kako daje itko shvati ozbiljno? Prvo i prvo: crvena kosa. Drugo i drugo: pjegice po cijelom licu i tijelu. Treće i treće: nos kao mrkva. Četvrto i četvrto: uši slona Dambe. Mogao bih poletjeti!

Izbjegavam se gledati u ogledalo. Nosim i aparatić za zube kako bih slonovske kljove utrpao u usnu šupljinu.

Mislite da pretjerujem?

To svi misle.

I varaju se.

— Baš si sladak — kažu mamine prijateljice. Jaca, Beba, Šonja i Margareta. Sve četiri imaju djevojčice. Što one znaju o muškoj ljepoti!

Jadanja.

Duša hoće crnu kosu i osmijeh filmskog glumca.

Noge nogometaša.

Tijelo gimnastičara.

U rasponu ocjena od jedan do sto ja bih sebi dao deseticu. Prilično loše.

Kažu da sam u pubertetu. Nemam pojma što je to, ali zvuči grozno.

Zar je i Ivica u pubertetu? Upitao sam ga kako je zadovoljan svojim izgledom. Odgovorio je:

— Užasavam se pogledati u ogledalo!

On? A lijep je k'o slika!

Izgleda daje taj pubertet poput gripe. I Zoran je sam sebi ružan. A sladak je poput curice! I Pero tvrdi da izgleda k'o krampus. Zar su svi poludjeli?

Ne, svi su samo popubertetjeli.

Dobro. Nisam jedini. Hm, a čim sam shvatio da nisam jedini sam sebi ružan, pomislio sam kako sam zapravo baš zgodan.

Ah, pogledajte te divne, narančaste, posebne pjegice na mom licu!

PAMETNI BOMBONI

Moja mama donijela mi je bombone za pamet. Donijela ih je s drugoga kontinenta, čak iz Australije. Tamo je bila mjesec dana, družila se s klokanima i našom tetom Hijacintom. Teta Hijacinta je zabavna, posebna i čudna. Prije nekoliko godina jednostavno je otputovala, rekla je da je došlo vrijeme rastanka... Mama se rasplakala i pustila je da ode. Mene nije puštala nikamo, a Hijacintu je otpratila u zračnu luku i mahala joj.

Kad bih trebao ići prijatelju Zoranu i proći dva parka i tri ulice mama bi rekla:

— Molim te nazovi me kad dođeš kod Zorana.

Kad bih išao baki u posjet, mama bi mi objašnjavala kako da se ponašam u tramvaju, što da radim ukoliko je gužva, upozoravala me da ustanem starijima i prepustim im sjedalo, sve kao da putujem na Mjesec. A radilo se o dvije obične tramvajske postaje! Čak je rekla da će mi kupiti mobilni telefon da budemo u vezi. Hm, to bi mi odgovaralo, razmišljao sam, pa makar me zivkala svakih pet minuta. Znao sam da sam možda još mali za mobilni telefon — ali mislio sam da sam i mali za učenje matematike, čitanje lektire i sviranje glasovira. Zapravo, zbunjivalo me što ne znam kad sam mali, a

kad nisam. Doduše, i mama je govorila da ne zna kad je odrasla, a kad nije, tako da je to u našoj obitelji bila neka vrsta bolesti. Jedino je tata priznao da je glup kad god bi čitao novine:

— Ništa više ne razumijem. Zar samo lopovi uspijevaju? Kako da odgojim sina? — mrmljao je i bio zabrinut. — Ništa ne razumijem. Glup sam — zaključio bi.

Uglavnom, mama se iz Australije vratila s pametnim bombonima tete Hijacinte. Nakon što smo mjesec dana proučavali sve moguće kućanske poslove, tatica i ja jedva smo je dočekali. Mama se vratila ljepša nego prije, a i otkvaćenija. Podijelila nam je bombone za bolje razumijevanje, učenje, bistriji um, zaključivanje, upornost, stalozhenost i slično. Ispričala nam je da ih je teta Hijacinta izmislila, sastav je jednostavan, bez čudnih kemijskih dodataka, a u svakom bombonu nalazi se nevidljivo zrnce ljubavi. Naravno, kako se nevidljivo ne može dokazati bomboni izgledaju prilično obično, ali djeluju... Teta Hijacinta ima veliku trgovinu u samom središtu Sydneya i posao joj dobro ide.

Što da pričam: nekako sam se propametnio otkad se mama vratila. A i ona je malo odrasla. Više me ne gnjavi s uputama o prelasku ceste i ne paničari bez veze. Tata čita novine i dalje, ali sada govori:

— Ah, o kakvim glupanima ovise naši životi! Šteta! Baš šteta! Alija se ne dam — i namiguje mi.

Ponekad mislim na tetu Hijacintu i kako često nas tek rastanci nauče pameti. Ne znam djeluju li njezini bomboni, ali nekako sam sve pametniji, sviranje glasovira ide mi kao od šale i ništa mi nije teško...

Nevidljiva zrnca ljubavi, hm, kad bolje razmislim, vjerujem u njih...

LJUBAV JE BORBA

Baš sam glup i jadan.

Matilda me više ne voli. Kaže da je u trećem razredu sve drukčije.

Treći razred je treći razred.

U drugom je bila klinka.

Sad je odrasla.

A ja sam ostao klinac.

Buuu! Buuu!

Šmrc! Šmrc!

Dobro, dobro, nema veze... Svejedno, ponaj-prije mislim da sam muškarac... I brkovi mi izbija-ju. Hm, možda to i nisu brkovi, ali ipak...

Udebljao sam se i narastao.

Sviram violinu.

Nisam mačji kašalj! Ni klinac-mandolinac.

Ni zrno prosa. Ni Ivica-budalica!

Matilda se prevarila.

Pokazat ću joj.

Opet će se zaljubiti u mene.

Opet i opet.

Nisam pao s kruške! Imam pamet! Bez bor-be nema pobjednika. A za ljubav se treba boriti. To mi je rekla teta Vesna koja je u sretnom šestom braku s Perom Mrvicom.

Odluka je pala!

Matilda, čuvaj se!

HOĆU BITI VELIK

Nikako da narastem, protegnem se, izdužim se i postanem muškarac.

Stalno sam nekakav klinac.

Dečko.

Momčić.

Mamino zlato.

Zlato mamino.

Slatko tetino.

Bakina bebica.

Tetino janješce.

Krumpirić.

Bebulinac.

Šmrkljivko.

Micica.

Macica.

Mucica.

Bljak! Bljak! Bljak! Hoću narasti i postati velik. I točka! I dvotočka! Ali nikako mi ne uspijeva. Trudim se i ništa. Brojim centimetre, proučavam dlačice iznad usnice. Hm, to nisu brkovi, a nadao sam se... Hm, glas mi se ne mijenja, samo sam prehladen... A hlače od prošle godine nisam još prerastao...

Jadanja! Gdje se skrio taj muškarac u meni?

Rasplakat ću se.

Kao beba.

Imam na to pravo. Vidi se da sam ipak mici-
ca, macica i mucica. Šmrc. Šmrc.

Šmrcica!

AH, ZAR BAS MORAM

Sve oko mene je naopačke.

Naglavačke.

Stumbano.

Zdrmano.

Zmrdano.

Spetljano.

Sprtljivo.

Sprčkano.

Šlampasto.

Zvrndasto.

Zmrljano.

Zgužvano.

Ah!

Moram pospremiti sobu.

Urediti se.

Danas mi dolazi Tina u posjet. Tina ide sa mnom u treći razred i vrlo mi je, hm, nekako slatka. Prije nisam mislio da djevojčice mogu biti slatke...

Sve se mijenja.

I ja ne želim sličiti nekom zmrdanom, spetljanom, sprtljivoj, sprčkanoj, šlampastom, zvrndastom, zmrljanom, zgužvanoj mulcu!

Hoću biti sladak i uredan.

Znači, moram pospremiti sobu.

Ah! Ah!

GIMNASTIKA ILI SLOBODA

Mama me upisala na gimnastiku.

— Kakva je to sloboda izbora? — upitao sam je. — Ja ne želim ići na gimnastiku. Što se dogodilo s mojim dječjim pravima?

— Nemam pojma — rekla je mamica. — Samo vidim da se grbavo držiš i imaš pileća prsa.

— Ovdje me se i vrijeđa — zaključio sam.

— Hoću da budeš zgodan — rekla je mamica. Uvalila mi je vrećicu s nekakvim svijetloplavogružnogroznimšuštavim hlačicama i uputila me u svijet i u gimnastičku dvoranu. Tamo me dočekaao brkati trener, opasan kao mrak.

— Moraš dobro vježbati. Na što to sličiš? — rekao je mrzovoljno. — Današnja djeca grozno izgledaju. Sva imaju po dvije lijeve noge.

Na gimnastici sam upoznao Matka, Jozu, Peru, Čvarka i još neke klince. Dok sam trčao kružnice po dvorani činilo mi se da ću izdahnuti. Otvorio sam usta k'o riba na suhom. Zatim smo se zagrijavali. Mislio sam da ću izgorjeti. Pa smo radili sklekove, kolutove naprijed. Koturalo mi se u glavi sve u šesnaest. Prestrašno.

Mamica me čekala, sva ozarena.

— Ponosim se tobom — rekla je i cmoknula me. — Častim te sladoledom.

Pravio sam se da mi je svejedno. A opet, srce mi je kucalo od uzbuđenja, tika-taka, tika-taka,

tika-taka. Osjećao sam se kao da sam porastao za koji centimetar, a to nije bilo moguće, znao sam. Ipak, negdje sam porastao, i to sam znao. U sebi. Pobijedio sam onog lijenog klinca koji se pretjerano izležava ispred televizora čak i kad su mu crtići glupi, dosadni i blesavi. Ali nisam to htio priznati.

Sutradan sam sreo Anicu. Anica je zgodna, nosi pletenice i ide u treći razred.

— Znaš, ja idem na gimnastiku — pohvalio sam se.

— Super — rekla je Anica. — Obožavam dečke koji rade na sebi.

Učinilo mi se da čujem mamicu, a ne Anicu.

Zar su djevojčice i mame tako slične? Hm.

Nadao sam se da su djevojčice djevojčastije.

Ali nisu.

— Bilo bi dobro da se upišeš i na engleski. Jezike je važno znati — dodala je.

Kimnuo sam glavom. Teško ću osvojiti Anicu, pomislio sam. Jadanja.

Došao sam kući i rekao mamici da se upisujem na engleski.

Mamica se prvo onesvijestila, a onda zacvrkutala:

— Častim te sladoledom.

Otada vježbam gimnastiku, učim engleski i jedem neizmjerne količine sladoleda. A o slobodi izbora i dječjim pravima više ne razmišljam.

Razmišljam o Anici, kad imam vremena. I lijepo mi je, jer mi se ona sve više i radosnije smije. Nadam se da to nešto znači...

LJUBAV NIJE SALA

Zaljubljen sam do palca na nožnom prstu. Znam da pravi muškarac (a to sam ja) nikad ne priznaje tu činjenicu ni pod prijetnjom smrti. Od mog strogog, muškog izgleda i stava ostala je samo majica na kojoj piše *Superman*. U njoj tek izgledam blesavo. Smršavio sam tri kilograma pa izgledam kao strašilo za ptice. Dora, naravno, ne trza na mene, ne primjećuje me, a ja se svakim danom sve više topim od zaljubljenosti. Na Dori mi se sviđaju:

oči
nos
način na koji se smije
jednostavnost
noge
i to kako me ne zamjećuje.
Grozno.

Nekoć su sve djevojčice iz razreda bile zaljubljene u mene i ja sam se pravio važan. Nije mi se sviđala ni Ivona, ni Jadranka, ni Marija, ni Zrinka, ni Davorka. Govorili su da sam ohol i da se pravim važan. Nisam im mogao objasniti da sam se rodio kao pravi muškarac, a pravi muškarci nikad ne gube glavu zbog ljubavi. Tako me bar učio stric Pero iz Varaždina koji se ženio sedam puta i uvijek je dobre volje.

Onda se pojavila Dora i ja sam počeo drhtati od dana kad je prvi put ušla u razred. Ona se sprijateljila s Tomicom, Željkom, Mislavom, Jankom i Zoranom. Na mene nije obratila pozornost koliko je crno pod noktom.

Pokušao sam je osvojiti šalama, prvim mjestom na natjecanju iz matematike, sklekovima i dubljenjem na glavi, ali nije pomoglo.

Dora gleda kroz mene, a ja gledam u nju. Osušio sam se kao prut. Teško mi je.

Stric Pero mi objašnjava (telefonski) da moram izdržati i da pravi muškarci nikad ne plaču. A ja bih najradije plakao kao kišna godina.

I bio običan dječak.

Sutra ću ponovno vidjeti Doru. Smišljam način na koji će me zamijetiti, pokušavam se ne predati.

Možda upornost pobijedi.

Možda je odlika pravih muškaraca ta da ne odustaju lako.

Vidjet ću. Uvježbavam akorde na gitari i opirao sam kosu. Nikad se ne zna sigurno što je potrebno da bi se netko zaljubio u nekoga. Držite mi fige sreće na rukama i nogama. Možda baš one pomognu!

MALE LJUBAVI

Ovako je to bilo. Ja sam se zaljubio u Rezi-ku, Rezika u Mislava, Mislav u Jagodu, Jagoda u Franceka, Francek u Šonju. Šonja je bila nezaljubljena, mrtva-hladna, ledena kraljica. Najviše na svijetu voljela je školu, čitanje i glasovir.

Onda se pojavio Pepek. Pepek je zaobilazio nastavu, igrao nogomet za vrijeme sata matematike, čitao stripove. Šonja se, naravno, zaljubila u Pepeka. Pepek je bio zaljubljen u nogometnu loptu i Alana Forda. Alan Ford bio je zaljubljen u neku Brendu, ali to se moglo podnijeti, jer papir sve trpi.

Čekao sam da se Rezika odljubi od Mislava, Mislav je čekao da se Jagoda odljubi od Franceka, Francek je čekao da se Šonja odljubi od Pepeka, a Pepek je naganjao loptu. I nitko se ni od koga nije odljubljivao. Osjećao sam kako me bole kosti, srce, pluća i činilo mi se da imam punih sto godina.

Onda se Pepek zaljubio u Rezi-ku. Iznenada. I Rezika u Pepeka. Šonji je postalo slabo. Bacila je oko na Franceka, nadajući se da će Pepek postati ljubomorani. Njemu to nije padalo na pamet. Jagoda je pošizila kad se Francek počeo družiti sa Šonjom, pa je počela očijukati s Mislavom. Mislavu je to dobro došlo. On je bio zaljubljen u Jagodu i jedini je dobio što je htio.

Ja sam totalno izvisio. Nitko me ne gleda. Dugo sam se nadao da će ta ljubavna priča u mom slučaju završiti pozitivno, ali nije. U cijelom tom zaljubljanju nitko se nije zacopao u mene. Osjećam se kao siročić. Kupio sam papigu. To mi je jedina prijateljica. Razumije me u potpunosti.

Počeo sam učiti. U radu je spas! Što više učim, manje patim. Možda ću se upisati i na tečaj gitare. Postat ću uspješan.

U međuvremenu sam čuo da se Vlatka zagledala u mene. Ne trzam. Odlučio sam da ove školske godine više ne želim trošiti vrijeme na ljubav. Stojte bilo, bilo je. Iako je Vlatka prilično zgodna, i pametna, i...

Hm, hm, a da se samo malo, jedva jedvice i ja zaljubim u nju?

HRABROST JE ZA HRABRE

Ljudi odlaze na Mjesec, putuju svemirom, a ja se ne usudim malo bolje pogledati Maricu. To je više nego strašno, kolika sam kukavica. Marica sjedi u prvoj klupi i kad god se okrene prema meni, pravim se da sam zauzet čitanjem ili prekopavam torbu u potrazi za nepostojećim trokutima, olovkama i šestarima. Sagnem se pod klupu pa istražujem parket, proučavam vezice na tenisicama, razgledavam tuđe cipele i tražim izgubljenу gumicu. Sve djevojčice iz razreda mogu gledati u oči, pričati im viceve i nasmiјavati ih, ali Maricu ne mogu. Osjećam se potpuno i beskrajno glupo. Marica sigurno misli da sam neki klipан i bezveznjak, a ja sam zapravo šćućureni i nevidljivi genijalac. U meni se krije nevjerojatno pametan, sposoban tip, prvorazredni ljudski primjerak, savršeno biće koje nikako da izroni na površinu. Trudim se iz petnih žila, ali kad Marica samo pogleda u mom smjeru, odrvenim kao Drvena Marija, Pinocchio i panj iz dvorišta. Osim što sam drven, počnem se i tresti, kosti kloparaju, a srce tuče, tako da sav odjekujem. Nešto užasno.

Jučer se, međutim, dogodio preokret. Išao sam pokazati što imamo za zadaću dosadnom št-

reberu Tončeku koji je imao gripu, virozu ili ospice. Uglavnom, upadnem u dizalo, pritisnem gumb za četvrti kat, počnem se razgledavati u zrcalu (velik nos, velike oči, pametan pogled) kad u zadnjem trenutku prije uzlijetanja utrči najveća ljubav mog života — Marica. Gotovo sam se skljojao, noge su mi se odrezale, a brada počela drhtati.

— I ti ideš Tončeku? — upita me. Pogled joj je bio prodoran.

— Da — promucah.

— Baš dobro. Voljela bih te bolje upoznati — namigne mi.

Pomislio sam kako ću se onesvijestiti, ali samo sam se preznjio. Na svu sreću da se nije vidjelo.

— Mislim daje divno biti bolestan — nastavljala je Marica. — Ja sam uvijek zdrava. Baš dosadno. Bolest ponekad dobro dođe, zar ne?

— Da — potvrdio sam šapćući. Riječi (ako su to riječi) jedva su izlazile iz mene. Ipak, bio sam sretan. Led je probijen. Tonček se razveselio kad nas je ugledao, a još se više razveselio kad smo mu rekli što sve ima za zadaću. Pomalo sam se opustio. Marica me zadirkivala, a moje su rečenice bile sve dulje i dulje. Prvo su sadržavale samo subjekt i predikat, a poslije i pridjeve.

Osjećao sam kako se budi uspavani genijalac.

Upravo se spremam za školu i strašno se veselim. Naučio sam kako biti hrabar. Treba izdržati napade gušenja, panike, jada, užasa i očaja pa kud puklo da puklo. Zapravo, vrlo sam ponosan na sebe.

Zasluzio sam peticu iz hrabrosti, a to nije mala stvar!

ŠKOLA JE GOTOVA

Škola je gotova!

I ja sam gotov!

I mama je gotova!

I učiteljica je gotova!

Odahnuo sam.

Mama je odahnula.

Učiteljica je odahnula.

Baš su nam se živci nešto stanjili, napeli, pukli, a sve zbog škole. Trebalo je ispraviti ocjene, napisati testove, ocijeniti zadaćnice, pročitati lekturu, spremi predstavu... Mama je podučavala matematiku, učiteljica je predavala o jednini i množini imenica, a ja sam trebao sve to izdržati.

U predstavi sam glumio gljivu i kaktus. U prvoj sceni bio sam gljiva, u drugoj kaktus. Neva me nije ni pogledala. Zacopala se u Gorana, princa. Njegova uloga bila je glavna... Užasno razočaran, samo sam sanjario kad će škola završiti...

I sada je zbilja gotovo!

Juppppii!

Što da radim?

Malo mi je dosadno.

Nevu više neću vidjeti. Već sutra putuje ba-
ki.

Mama je na poslu.
Idem gledati crtice. Pih! Dosadni su.
Hm?
Možda bih mogao spavati?
Ne spava mi se.
Nedostaju mi oni moji napeti i puknuti živci.

Miran sam k'o kamen.

Ovaj strip sam već pročitao.
Baš mi je super ovako odmarati se.
Odmaram se, odmaram se.
Hm?
Hm?
Nemam nikakvih obveza. Kako je to lijepo!
Ali možda baš i nije?
Zar mi škola nedostaje?
Zar već?
Umrijet ću od užasa. Gotov sam! Zavolio sam
školu!

Nemojte nikome reći.
Vidimo se najesen.
Jedva čekam da zaurla školska sirena...
A i Neva će biti negdje u blizini...

Knjlikr.it« »V. .v>sj***

SVRŠETAK

BILJEŠKA O SPISATELJICI

Sanja Pilić rođena je 1954. godine u Splitu. Osnovnu školu i školu primijenjene umjetnosti završila je u Zagrebu.

Objavila je knjige: *Ah, ludnica* (1986), *Tjeskoba šutnje* (1990), *Ženske pjesme* (2000, 2001), *Faktor uspjeha* (2002, 2003), *Znala sam da moram izabrati drugačiji život* (2003, 2004) *O mamama sve najbolje* (1990,1992), *Nemam vremena* (1994,2003), *Mrvice iz dnevnog boravka* (1995, 2003), *E, baš mi nije žao* (1998), *Zafrkancije, zezancije, smijancije i ludancije* (2001), *Sasvim sam popubertetio* (2002), *Različitosti, od vrijeđanja do umorstva - priču Leti, Marta, leti,* (2003), te slikovnice: *Vidiš da se moram zabavljati* (1999), *Znatželjna koka* (2000), *Zaljubljeni medo* (2000).

Dobila je drugu nagradu Večernjeg lista za kratku priču 1981. godine, drugu nagradu za radioigru *O kome se to radi* Radio-Studenta i revije Literatura 1990. (Slovenija), nagradu Grigor Vitez za knjigu *O mamama sve najbolje* (1990), nagradu Ivana Brlić- Mažuranić za knjigu *Mrvice iz dnevnog boravka* (1995) i za knjigu *Zafrkancije, zezancije, smijancije i ludancije* (2001) i ponovno nagradu Grigor Vitez za knjigu *Sasvim sam popubertetio* (2002)

Živi i radi u Zagrebu kao samostalna umjetnica.

BILJEŠKA O ILUSTRATORU

Darko Kreč rođenje u Varaždinu 1958. godine. Diplomirao je na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu u Zagrebu. Od 1984. godine radi kao animator i redatelj u Zagreb-filmu. Animirao je TV serije: *Mali leteći medvjedići*, *Medvjed Bojan*, *Anima animal*. Autorski filmovi: *Duet* (1988. nagrada Yugasif-e u Beogradu), *Lijesovi* (1991), *Posljednji valcer u starom mlinu* (1996), *Nivo 9* (2001; korežija sa Davorom Međurečanom), *Kućica na stablu* (2004.)

Od 1997. crta popularni dječji strip *Boduljko i žbunika*. Od 1999. predaje klasičnu animaciju na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu.

Bavi se ilustriranjem knjiga, udžbenika i slikovnica.

SADRŽAJ

LJETO ZOVE	5
HOĆU I JA	7
RIBICE I KNJIGICE	10
POSLIJE KIŠE DOLAZI SUNCE	13
ZAR BAŠ MORAM U ŠKOLU?	15
VOLIM LI ŠKOLU?	18
KIŠA PADA, LJUBAV RASTE	21
BAŠ SAM MALI!	23
ŠTO ŽELIM	25
ROĐENDAN, ROĐENDAN	27
JA, JA, JA	30
PRIJATELJ I (CE)	32
SKASKA	34
ŽIVOT JE LIJEP	37
MALA ŠALA	38
PRIJATELJSTVO	40
UOČI BOŽIĆA	42
DIVAN SVIJET	45
NASANJKAO SAM SE	48
ZIMSKA PRIČA	51
PROBUDI SE	53
UJAK NAD UJACIMA	55
BAKINA KAPA	57

TELEFON ZVONI	60
TKO JE TKO	64
KAKO ME ZOVU?	66
MAJA	68
NOS	70
MIJAU, MIJAU, MIJAU	73
VALENTINOVO	75
TKO SI TI?	77
SAMO NAPRIJED	79
OPET PROLJEĆE	81
PROLJEĆE STIŽE	83
PROLJEĆE, PROLJEĆE	85
VESELA NEDJELJA	87
NEZGODNA ZALJUBLJIVOST	89
STRAŠNO PISANJE	92
JAO, KLOPA!	94
VIDITE LI ME?	98
APRILJADA	101
UČITELJICA	103
KAKVO JE TO ZANIMANJE	106
LJUTITI ZLOVOLJKO	108
KAKAV DAN	110
SRCE KUCA BIM-BOM	112
LJEPOTA (NI)JE VAŽNA	114
PAMETNI BOMBONI	116
LJUBAV JE BORBA	119
HOĆU BITI VELIK	120

AH, ZAR BAŠ MORAM	122
GIMNASTIKA ILI SLOBODA	123
LJUBAV NIJE ŠALA	126
MALE LJUBAVI	128
HRABROST JE ZA HRABRE	130
ŠKOLA JE GOTOVA	133
Bilješka o spisateljici	135
Bilješka o ilustratoru	136

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb

UDK 821.163.42-93-31

PILIĆ, Sanja

Hoću i ja! / Sanja Pilić. - Zagreb :
Mozaik knjiga, 2004. - (Biblioteka Mravac ;
knj. 29)

ISBN 953-196-306-1

440426161